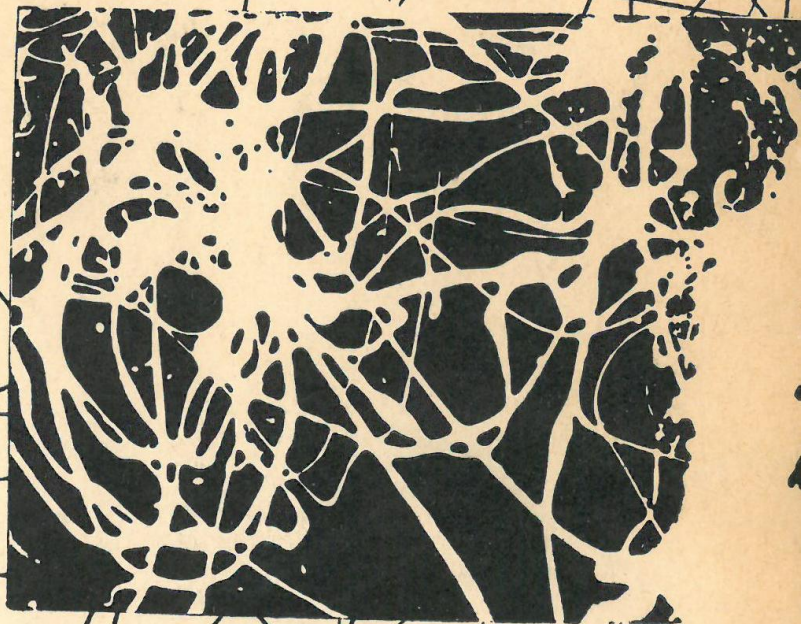

17/1957zach

2. W Y S T A W A
S Z T U K I
N O W O C Z E S N E J

WARSZAWA — PAŹDZIERNIK — LISTOPAD

1 9 5 7 R.

KOMITET ORGANIZACYJNY

MARIAN BOGUSZ

OSKAR HANSEN

TADEUSZ KANTOR

JERZY NOWOSIELSKI

MIECZYSLAW PORĘBSKI

HENRYK STAŻEWSKI

ALINA SZAPOCZNIKOW

BOGUSŁAW SZWACZ

STEFAN WEGNER

MAREK WŁODARSKI

Opracowanie graficzne plakatu i katalogu
MARIAN BOGUSZ
Reprodukcje prac
JAN STYCZYŃSKI

Pojęcie nowoczesności jest pojęciem względnym, a jego zakres jest zmienny. Nie znaczy to jednak, żeby nie miało ono w plastyce polskiej ustalonego prawa obywatelstwa. Rok 1917 (formiści), rok 1923 i następne („Blok”, „Praesens”), lata trzydzieste („a.r.”, „Artes”, grupa krakowska), lata czterdzieste („młodzi plastycy”), rok 1948 (Wystawa Sztuki Nowoczesnej w Krakowie) to kolejne momenty jednego nieprzerwanego procesu, który kształtował jego zasięg i precyzował wymowę.

Mam przed sobą książkę „O sztuce nowoczesnej” wydaną w roku 1934 przez Towarzystwo Bibliofilów w Łodzi. Piszą w niej Jan Brzękowski, Leon Chwistek, Przemysław Smolik i Władysław Strzemiński.¹

Jan Brzękowski określa genezę i zakres nowej sztuki w skali ogólnej. Narodziny jej to moment powstania kubizmu w roku 1908. Nieco później rodzi się futuryzm, ich wpływy oddziałują na kształtowanie się niemieckiego ekspresjonizmu jak również nowych tendencji w sztuce rosyjskiej i polskiej. Następna faza to konstruktywizm i suprematyzm w Rosji, puryzm we Francji, neoplastycyzm w Holandii i Belgii, działalność grupy „Blok” w Polsce. Na drugim skrzydle formuje się dadaizm i nadrealizm. Potem nie powstaje już żaden godny uwagi nowy kierunek plastyczny: Nie odczuwając potrzeby opracowywania nowych doktryn teoretycznych, wyciągano wnioski realizacyjne z tych, które już istniały.

Interesującą obserwację formułuje Brzękowski pod koniec swoich rozważań. „Obok tych artystów — pisze — którzy są w dalszym ciągu pionierami nowych poszukiwań i nowych rozwiązań plastycznych rzeczywistości, są również i tacy, którzy postanowili dać »machine en arrière« i zatrzymawszy się zwrócili wstecz, by w przeszłości znaleźć lekcję służącą do zrozumienia teraźniejszości. Nie można potępiać a limine tego rodzaju prób. Należy jednak stwierdzić, że ich rezultaty są nieprzekonywujące. Stawiają one hołdujących im artystów w rzędzie architektów, którzy do starego domu doczepiają „nowoczesną” fasadę sklepową w przekonaniu, że tego rodzaju odnowienie jest piękne i zgodne z duchem czasu. Kilku zdolnych zresztą malarzy (Vines, Bores i in.) postanowiło po-

wrócić do impresjonizmu, łącząc go naprzemian z doświadczeniami, wyniesionymi z kubizmu i z malarstwa deformacyjnego.”

Zwracając w ten sposób uwagę na pojawienie się w nurcie przemian artystycznych międzywojennego dwudziestolecia tendencji, która przy takich lub innych pozorach „nowoczesności” nawracała do postawy właściwej impresjonizmowi, Brzękowski dokonuje rozróżnienia, które w dalszym procesie określania się nowoczesnej linii plastyki polskiej odegra rolę dość istotną. Cały przecież późniejszy spór „sztuki nowoczesnej” z „kapistami”, „kolorystami”, „postimpresjonistami” w tej właśnie sytuacji ma swój początek.

Trzej pozostali autorzy zbioru, każdy na swój sposób i w swoim zakresie, bezpośrednio bądź też pośrednio określają swoje rozumienie pojęcia nowoczesności. Najbardziej ogólnie ujmując sprawę Przemysław Smolik. Sztuka nowoczesna to oryginalna, własna wizja artysty, przeciwstawiona postawie odtwórczej, aprobującej rzeczywistość jako fakt istniejący, gotowy i na swój sposób doskonały, to ład, samodzielnie wywiedziony z chaosu istnienia.

Dla Władysława Strzemińskiego polska sztuka nowoczesna to przede wszystkim jego własna droga doświadczeń, przemyśleń i wniosków; to formizm jako kierunek, który głosząc postulat „czystej formy” umożliwił swoim następcom przejście od sztuki przedmiotowej do sztuki abstrakcyjnej, a potem „Blok”, „Praesens” grupa „a. r.”. W konsekwencjach rysuje się Strzemińskiemu koncepcja sztuki nowoczesnej jako „organizacji formalnej codziennych zjawisk życia”. Rytm nowoczesnych poszukiwań i osiągnięć winien przebiegać od eksperymentu „zdobywającego nowe wartości plastyczne” poprzez „zbiorowe korygowanie jego wniosków” do „realizacji industrialnej” będącej potwierdzeniem jego „użyteczności produkcyjnej”. W układzie tym zarówno obraz stalugowy jak i sprowadzająca się do zdobnictwa „sztuka stosowana” tracą rację bytu, utrzymując się jeszcze tylko „na mocy prawa inercji”.

Jest rzeczą oczywistą, że w tak wykoncypowanych ramach nie mogło mieścić się zbyt wiele. Dlatego swoje omówienie „sztuki nowoczesnej w Polsce” Strzemiński ograniczył do linii, w której kształtowaniu sam uczestniczył — linii eksperymentu abstrakcjonistycznego, nie wspominając nawet o działających już wówczas ugrupowaniach młodszego pokolenia, jakimi były „Artes” we Lwowie i „grupa krakowska”. Nie można mieć o to do niego pretensji, bo przecież w koncepcji tej nie mieściła się nawet jego własna ówczesna twórczość. Stało się to jasne na zorganizowanej w roku 1956 wystawie pośmiertnej, której katalog opublikował między innymi to zadziwiające wyznanie artysty-teoretyka: „Dopiero

w toku pisania tego rozdziału potrafiłem znaleźć umiejscowić większą część moich prac wykonanych w latach trzydziestych i czterdziestych... (z „teorii widzenia”).²

I wreszcie Leon Chwistek. Nie definiuje on pojęcia nowoczesności wprost, ale w studium zatytułowanym „tragedia naturalizmu” charakteryzuje sytuację, w której rodzi się jej potrzeba — sytuację głębokiego kryzysu wszelkiej sztuki opartej na studiowaniu natury. „Mam przed oczami reprodukcję portretu Filipa IV z Prado i myślę, że to skrajnie naturalistyczne dzieło ma w sobie urok tajemniczy, którego zanegować nie można. Podziwiam rysunek ust, które stanowią jak gdyby samodzielny przedmiot prześlicznie wygięty, a jednak nie oddzielający się od całości. Jest to naprawdę bardzo żywe. Może rzeczywście te usta są bardziej ustami niż usta. Myślę o tym i patrzę na powiększenie próbne migawkowego zdjęcia, które wykonał Żydek z Kielc za 4 złote. Zdjęcie przedstawia szczerzy uśmiech uroczej dziewczyny, potraktowany impresjonistycznie, z przedziwnym realizmem, pełnym bujnego, tajemniczego życia. Patrę na ten obraz i myślę, że jest conajmniej równie dobry jak portret Filipa IV, a może lepszy.”

Odwaga myślowa i szczerość, z jaką Chwistek dokonuje konfrontacji dwu przeżyć — arcydzieła dawnego malarstwa i współczesnej fotografii, jest godna zastanowienia. Tożsamość rezultatu zmusza do rewizji najbardziej zakorzenionych pojęć i nawyków wartościowania, otwierając perspektywę na możliwości, w których głos decydujący ma nie natura ale swobodnie działająca wyobraźnia. To swobodne działanie wyobraźni przejawia się przede wszystkim w sztuce prymitywnej. „Komu nie zależy na tym, żeby podziwiać czyjąś zręczność na zimno, ziewając w sposób dyskretny, ten będzie zawsze pragnął, żeby artyści byli przynajmniej na tyle niezgrabni, żeby świat nie wydawał się im banalny” — napisze Chwistek na innym miejscu.³

W przeciwstawieniu do intelektualnej koncepcji Strzemińskiego, której najdalej posuniętą konsekwencją była stworzona przezeń doktryna „unizmu”, Leon Chwistek nazwał swoją koncepcję sztuki wyobraźniowej — bezpośredniej i antyintelektualnej — „antyunizmem”. Skądinąd wiadomo, że on to pierwszy docenił odrębność poszukiwań twórczych „grupy krakowskiej”, dopatrując się w nich zbieżności z własnymi założeniami.

W ten sposób jeszcze w latach trzydziestych pomiędzy „unizmem” Strzemińskiego i „antyunizmem” Chwistka ukształtowało się to rozumienie zakresu i właściwości sztuki nowoczesnej w Polsce, z jakim wejść ona miała w okres już powojenny, rozumienie — dodajmy — na tyle szerokie, że

umożliwiało żywotną polemikę wewnątrz ruchu i na tyle precyzyjne, że nie pozostawiało wątpliwości co do jego granic zewnętrznych.

Rozumienie to w latach hitlerowskiej okupacji nie tylko nie uległo zagubieniu, ale przeciwnie umocniło się i ugruntowało, stając się punktem wyjścia dla poszukiwań i dążeń nowej generacji twórczej. Opublikowany w krakowskiej „Twórczości” w roku 1946 dwugłos,⁴ będący rodzajem manifestu młodego pokolenia, przeciwstawia „schematowi naturalistycznemu, do którego w ostatecznym swym rezultacie należy zarówno impresjonizm jak i postimpresjonizm”, sztukę budowaną w oparciu o zdobycze „wielkich prymitywów XX wieku” od Celnika Rousseau po Chagalla i Makowskiego z jednej strony, o zdobycze myślenia abstrakcyjnego z drugiej, sztukę, która angażuje zarówno myśl jak wyobraźnię, bierze pod uwagę zarówno „odkrycie istotnych metod organizowania obrazu”, którego dokonali kubiści i abstrakcyjniści, jak i — „przynoszącą nowe umotywowanie przedmiotu sztukę nadrealistów.”

Nic innego, jak właśnie ta świadomość ciągłości nowatorskich doświadczeń i poszukiwań pozwoliła Tadeuszowi Kantorowi bronić ich na znanej naradzie plastyków w Nieborowie, w roku 1949: „Ustawicznie mówimy o sprawach sztuki w sposób dla mnie irracjonalny i mistyczny. Nie analizujemy aktualnego stanu i zawartości malarstwa i jego dalszego rozwoju, wręcz przeciwnie — omijamy je, przechodzimy nad nimi do porządku z uprzedzeniem wcale nie naukowym, chcemy zaczynać od zera lub czepiamy się wątpliwych punktów tradycji”⁵.

Pierwsze lata po wojnie były okresem wzmożonej aktywności twórczej w poszczególnych środkowiskach sztuki nowoczesnej — w Krakowie, Warszawie, Łodzi, Poznaniu. Wyrazem tego był żywy ruch wystawowy. Zainicjował go Kraków wystawami „grupy młodych plastyków” w lokalu Związku Literatów w roku 1945 i w Pałacu Sztuki w roku następnym. W Warszawie ważną rolę odegrały periodyczne wystawy plastyki nowoczesnej w Klubie Młodych Artystów i Naukowców w latach 1947—48. W Poznaniu wystawa grupy plastyków nowoczesnych (późniejszej grupy „4f + r”) ma miejsce w roku 1947. W Łodzi młodsze pokolenie skupiło się wokół Władysława Strzemińskiego, który został profesorem Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych. Szeroki przegląd dążeń i osiągnięć całego tego okresu dała Wystawa Sztuki Nowoczesnej zorganizowana przez Klub Artystów w Krakowie w grudniu 1948 — styczniu 1949 roku. W wystawie udział wzięło 37 plastyków z Krakowa, Warszawy, Łodzi i Poznania. Obejmowała ona głównie malarstwo, któremu towarzyszyła fotografia oraz tzw. „modele przestrzenne”, których celem było „pokazanie, jak plastyk nowoczesny pojmuje i rozwiązuje elementarne zagadnienia swego

artystycznego języka — zagadnienia przestrzeni, skali, materii i ruchu”. Wychodząc z założenia, że „dla nowoczesnego artysty sztuka jest metodą wyobrażeniowego przyswajania sobie świata” i że w związku z tym „horyzonty nowoczesnej sztuki, nauki i techniki są wspólne”, ekspozycję malarstwa poprzedzono fotogramami, ukazującymi rzeczywistość oglądaną oczyma zarówno współczesnego plastyka, jak współczesnego naukowca-badacza czy też technika-praktyka. Cel samej wystawy określono jako „sprawozdawczy”. Miała ona ukazać „w sposób szerszy niż to się praktykuje zazwyczaj, kierunek, w jakim idą zainteresowania i prace nowoczesnych plastyków w Polsce.”⁶

Taki program wystawy miał charakter w pewnym sensie polemiczny. Stanowił mianowicie próbę podkreślenia więzów łączących sztukę nowoczesną z rzeczywistością — przeciwko zarzutom hermetyzmu i formalizmu. Próba ta nie była tylko chwytem taktycznym, ale stanowiła wyraz głębokiego przeświadczenia, powszechnie w środkowisku nowatorów przyjętego i ugruntowanego. Jeszcze w manifestie z 1946 roku autorzy jego może trochę naiwnie podkreślali, że celem sztuki nowoczesnej jest nowy, „spotęgowany realizm”, który potrafi odpowiedzieć na „postulat zamknięcia rzeczywistości w zdecydowanej artystycznej formie, pokazanie jej spotęgowanej i przez to powszechnie przekonywującej”. Realizm — „realizm ustawicznie się rozwijający, realizm dla każdej epoki inny”⁷ — głosiła również, wychodząc z odmiennych, własnych założeń „teoria widzenia” Strzemińskiego. Realizm symbolizować miała litera „r” w nazwie poznańskiej grupy „4f + r” (utworzona z początkiem roku 1949).

Praktyczne rezultaty dyskusji, która toczyła się w ciągu całego nieomal roku, przesądziła ówczesna polityka kulturalna. „Sztuka nowoczesna” straciła w polskiej rzeczywistości artystycznej prawo obywatelstwa, a wśród jej adherentów zaznaczył się podział na tych, którzy pozostali wierni dotychczasowym założeniom i tym samym mniej lub więcej wyraźnie znaleźli się poza nawiasem oficjalnych form życia artystycznego oraz na tych, którzy mniej lub więcej zdecydowanie „weszli na nową drogę”, mającą jakoby wyprowadzić plastykę polską z jej dotychczasowej „izolacji” i „rozbicia”.

Na jakąś obiektywną próbę oceny tego procesu w całym jego zasięgu będziemy musieli zapewne jeszcze poczekać. Subiektywnie dostrzegam w nim dwie fazy. Pierwsza — to było stopniowe ustępowanie przed argumentami, których demagogia miała pozór rzetelnej troski o społeczne losy sztuki. W fazie tej można było żywić jeszcze złudzenie, że przy wszystkich swoich „brakach” i „ograniczeniach” również program sztuki nowoczesnej może stać się „od nowa aktualny, w nowym aspekcie spo-

lęcznym i politycznym zyskując nowe, nie formalne już ale realne oblicze.⁸” Faza druga nastąpiła, gdy stało się oczywiste, że na nic takiego liczyć nie można i że na wszelkie kompromisy jest już za późno: Podział był dokonany i nie pozostawało nic innego jak uznawszy sprawę za zamkniętą zacząć działanie w ramach nowych kryteriów i określonych nimi możliwości. Z osobistego doświadczenia wiem, jak misternego, wielostopniowego systemu samozakłamań trzeba było, żeby w tej sytuacji utrzymać się w przeświadczeniu, że o coś jeszcze się walczy i czemuś służy.

Tymczasem już od „II Ogólnopolskiej Wystawy Plastyki”, która miała miejsce w roku 1951, poczynając, fiasko ideowe i artystyczne „nowej drogi” stawało się dostrzegalne i to zarówno w najbardziej kompromisowych jak i w najbardziej bezkompromisowych jej realizacjach. Wskazywała na to niedwuznacznie również i krytyka, pozostając jednak zawsze krytyką poszczególnych jednostkowych propozycji i nie próbując nawet kwestionować przyjętych z góry założeń, które trwały na firmamencie święte, czyste i nienaruszalne.

Ten nienaturalny stan rzeczy utrzymywał się bez widoczniejszych zmian do roku 1954, kiedy podczas dyskusji nad IV Ogólnopolską Wystawą Plastyki w przemówieniach Tadeusza Kantora i Marii Jaremy postawiony został publicznie postulat rozszerzenia obowiązujących kryteriów, a tym samym przywrócenia plastyce nowoczesnej należnych jej, równych praw swobodnego rozwoju.

Postulat ten mocno zaakcentowała i potwierdziła dyskusja, która miała miejsce w marcu 1955 roku w Klubie Związku Literatów w Warszawie z okazji wystawy malarstwa niefiguratywnego Bogusława Szwacza. Coraz częstsze odtąd wystawy indywidualne i grupowe prezentują dorobek twórczy plastyków nowoczesnych powstały po roku 1949, a w związku z tym ożywają stare i organizują się nowe środowiska i ugrupowania w Krakowie, Warszawie (grupa 55), Łodzi, Poznaniu, Katowicach (grupa St 53). Ten sam rok 1955 po szerokiej dyskusji prasowej związanej z festiwalową Wystawą Młodej Plastyki w warszawskim Arsenale przyniósł dyskusję bardziej generalną, która przy wszystkich rozbieżnościach i jednostronnościach wykazała w sposób nie dający się tym razem zakwestionować, że pojęcie sztuki nowoczesnej jest mocno i trwale ugruntowane w naszej świadomości kulturalnej i że dalsze wytaczanie przeciwko niej zarzutów kosmopolityzmu, epigonizmu, wstecznictwa, niekomunikatywności i pustki treściowej nie może liczyć na żadne poważniejsze poparcie.⁹

Polska plastyka nowoczesna weszła w okres normalnego rozwoju i konfrontacji osiągnięć zarówno na arenie krajowej jak międzynarodowej. Jedyne pytanie, jakie staje przed nią obecnie, jak stawało zresztą zawsze, to pytanie czy i na ile rozwija ona, doskonali i przekształca właściwe jej środki artystycznej wypowiedzi służące obrazowaniu nieprostych treści i dramatycznych napięć naszej współczesności.

Sądzę, że II Wystawa Sztuki Nowoczesnej będzie mogła dać na to pytanie odpowiedź dość wyczerpującą. Zgodnie z przyjętymi przez komitet organizacyjny założeniami nawiązuje ona do Wystawy Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948—49 roku. Udział w niej biorą zarówno uczestnicy wystawy krakowskiej jak i artyści przez nich zaproponowani i zaproszeni przez komitet w intencji uzyskania możliwie pełnego obrazu wszystkich wartościowych osiągnięć i dążeń polskiej plastyki nowoczesnej w chwili obecnej. Wystawa obejmuje malarstwo, rzeźbę i plastykę przestrzenną, a także przykłady eksperymentalnych poszukiwań w zakresie fotografii oraz projekcji filmowej i innej. Ekspozowane są wyłącznie prace z ostatnich dwu lat. Przyjęte kryteria doboru obejmują wszystkie aktualnie istniejące w polskiej plastyce nowoczesnej kierunki poszukiwań od czystej abstrakcji geometrycznej poprzez abstrakcję niegeometryczną i struktury niefiguratywne oparte na współczynniku przypadkowości, aż po sztukę figuratywną operującą środkami rozwiniętej plastycznej metafory. W ekspozycji nadesłanych na wystawę prac przyjęto zasadę maksymalnej neutralności i naturalności.

Mieczysław Porębski

Strzebińskiego „Kompozycja przestrzeni — obliczenia rytmu czasoprzestrzennego”, w r. 1935 zaś publikacja „Druk funkcjonalny” pod redakcją Wł. Strzebińskiego.

GRUPA KRAKOWSKA — grupa artystów nowoczesnych działająca w Krakowie po r. 1930. W skład grupy wchodził m. i. Henryk Wiciński, Sasza Blonder, Jonasz Stern, Maria Jarema, Leopold Lewicki, Stanisław Osostowicz. Wchodzący w skład grupy młodzi artyści, związani z Komunistyczną Partią Polski, łączyli rewolucyjne poglądy społeczne z awangardowym programem artystycznym, przeciwstawiającym się pompierstwu sztuki oficjalnej i wrażliwej bierności kierunków poimpresjonistycznych.

„ARTES” — grupa artystów nowoczesnych założona we Lwowie w r. 1932 przez Marka Włodarskiego. Do grupy należeli m. i. Aleksander Rimmer, Jerzy Janisch, Ludwik Lille. Grupa stała początkowo na gruncie manifestu surrealistycznego André Bretona, później członkowie jej przeszli do szerszej pojętych poszukiwań w zakresie nowoczesnych form abstrakcyjnych i wyobrażeń.

GRUPA MŁODYCH PLASTYKÓW — grupa absolwentów i studentów A.S.P. w Krakowie, która w okresie okupacji skupiała się wokół konspiracyjnego teatru zorganizowanego przez Tadeusza Kantora. Po wyzwoleniu w r. 1945 grupa zorganizowała wystawę w lokalu związkowym krakowskich literatów, w r. 1946 zaś wystąpiła po raz drugi w krakowskim Pałacu Sztuki. W tej ostatniej wystawie wzięli udział: Tadeusz Brzozowski, Maria Jarema, Tadeusz Kantor, Jadwiga Maziarska, Kazimierz Mikulski, Jerzy Nowosielski, Erna Rosenstein, Jerzy Skarżyński i Bogusław Szwacz.

(4F + R) — grupa nowoczesnych artystów utworzona w Poznaniu w r. 1947 przez J. Houwalta, A. Lenicę i F. M. Nowowiejskiego. Nazwę (4F + R) przyjęła w r. 1949 (forma, farba, faktura, fantastyka + realizm). Grupa nawiązuje na terenie Poznania do ekspresjonistycznych tradycji „Zdroju”, interesuje się zarówno malarstwem, rzeźbą i fotografią jak również architekturą, sztuką w przemyśle, scenografią.

ST 53 — grupa młodych artystów utworzona w Katowicach w r. 1953. W działalności swej grupa oparła się na metodzie Władysława Strzebińskiego, którego „Teoria widzenia” stała się dla niej podstawą studiowania historii sztuki, dociekań warsztatowych i formalnych. Grupa interesuje się również sprawami literatury i teatru.

GRUPA 55 — grupa zorganizowana w Warszawie przez Mariana Bogusza i Zbigniewa Dłubaka w r. 1955. Początkową formą pracy grupy były wspólne, okresowe pokazy prac połączone z dyskusją. Pracę twórczą grupa łączyła z podejmowaniem konkretnych zadań wystawienniczych lub architektoniczno-scenograficznych. Grupa 55 zainicjowała stałe wystawy sztuki nowoczesnej w Klubie Krzywego Koła na Starym Mieście w Warszawie.

Spis autorów reprodukowanych prac

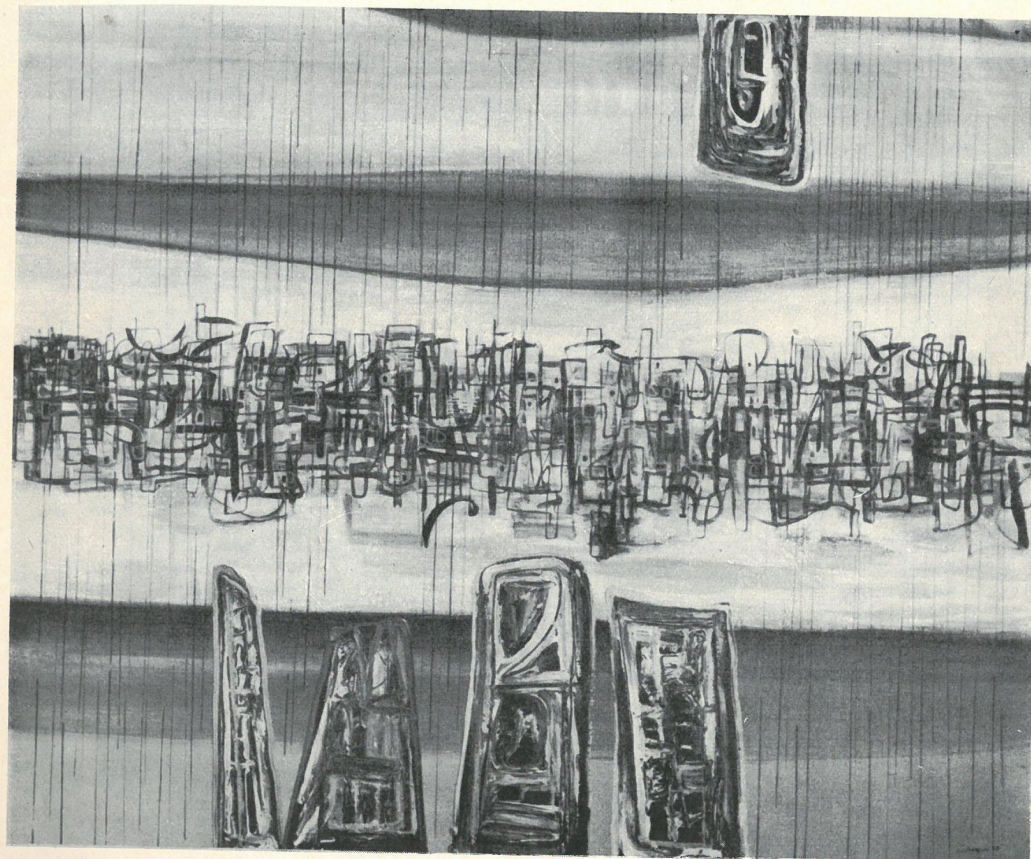
Marian Bogusz	Andrzej Pawłowski
Walerian Borowczyk	Marek Piasecki
Urszula Broll	Karol Pustelnik
Janina Brosz-Włodarska	Erna Rozenstein
Tadeusz Brzozowski	Teresa Rudowicz
Zbigniew Dłubak	Zdzisław Salaburski
Stefan Gierowski	Tadeusz Sieklucki
Julian Gosławski-Boss	Kajetan Sosnowski
Maria Jarema	Zdzisław Stanek
Jerzy Jarnuszkiewicz	Henryk Stażewski
Tadeusz Kantor	Jonasz Stern
Lena Kowalewicz-Wegner	Alina Szapocznikow
Janina Kraupe-Świdarska	Bogusław Szwacz
Jerzy Kujawski	Alina Ślesińska
Lech Kunka	Tadeusz Slimakowski
Barbara Kwaśniewska	Jan Tarasin
Jan Lebensztejn	Maria Tatarczuch
Alfred Lenica	Jerzy Tchórzewski
Jan Lenica	Teresa Tyszkiewicz
Maria Ewa Łunkiewicz-Rogoyska	Bohdan Urbanowicz
Adam Marczyński	Marian Warzecha
Jadwiga Maziarska	Mieczysław Waśkowski
Kazimierz Mikulski	Stefan Wegner
Jerzy Nowosielski	Magdalena Więcek
Antoni Nurzyński	Marek Włodarski
Kazimierz Ostrowski	Kazimierz Wojtanowicz
Roman Owidzki	Barbara Zbrożyna

MARIAN BOGUSZ

malarstwo, scenografia, architektura

Ur. w Pleszewie Wielkopolskim w 1920 r. Studiował w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Współzałożyciel i organizator wystaw plastyki nowoczesnej Klubu Młodych Artystów i Naukowców w latach 1947-49. Współzałożyciel „Grupy 55”. Uczestniczył w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Pracuje w Warszawie.

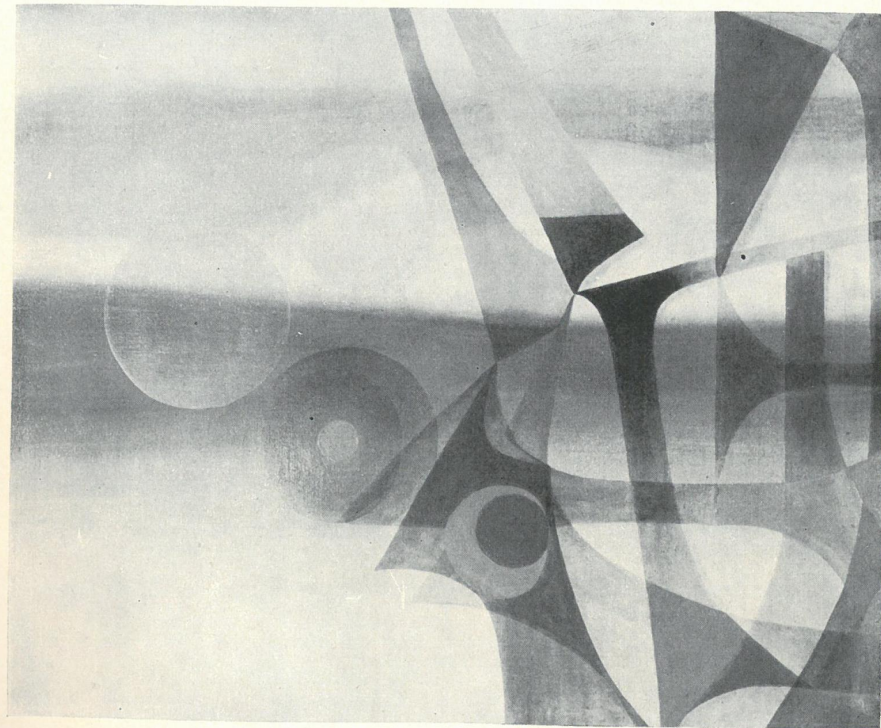
„Groty pustyni“
100 x 120. olej na płótnie.

URSZULA BROLL
malarstwo, grafika

Ur. w Katowicach. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Współzałożycielka „Grupy St. — 53“. Pracuje w Katowicach.

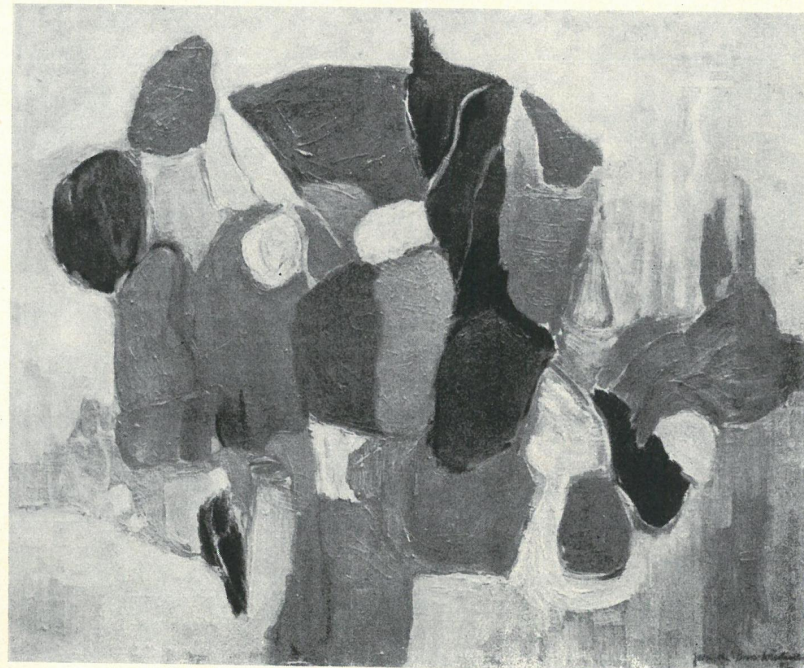
„Pejzaż“
95 x 120, olej na płótnie.

JANINA BROSZ — WŁODARSKA
malarstwo

Ur. w Tarnowie. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1936 r. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Pracuje w Warszawie.

„Ogrodnik“
58 x 66, olej na płótnie.

TADEUSZ BRZozowski
malarstwo.

Ur. we Lwowie w 1918 r. Studia ukończył
w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych
w 1946 r. Uczestniczy w I Wystawie
Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r.
Pracuje w Zakopanem.

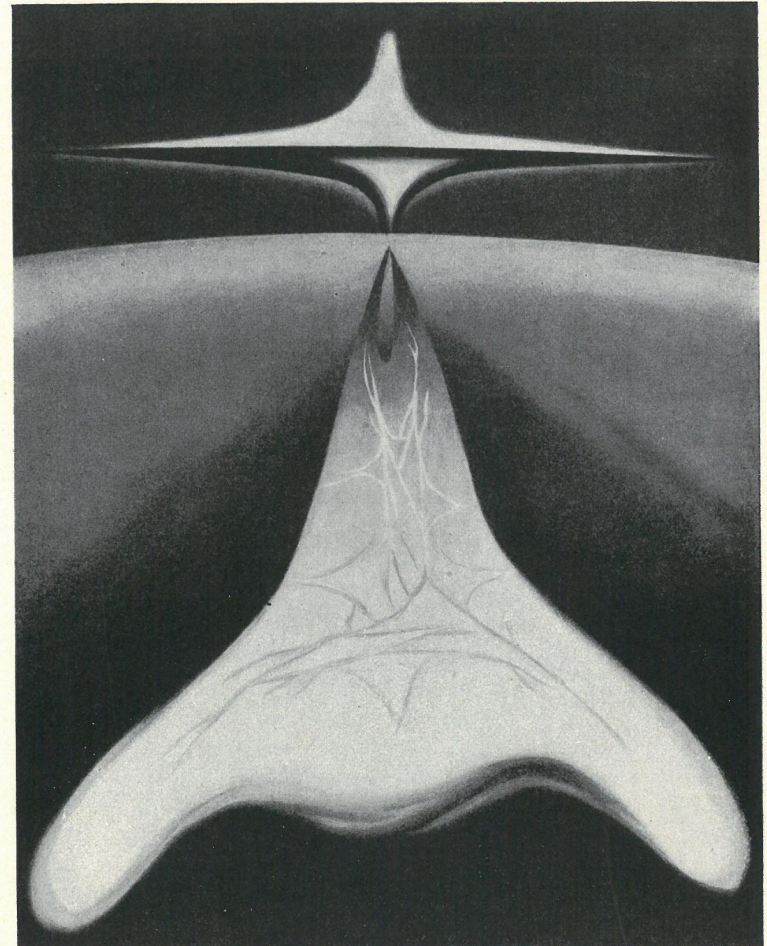

„Kregle“
111 x 116, olej na płótnie.

ZBIGNIEW DŁUBAK
fotografika, malarstwo

Ur. w Radomsku w 1921 r. Uczestniczy w
I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie
w 1948 r. Współzałożyciel „Grupy 55“. Pra-
cuje w Warszawie.

„Cień człowieka“
120 x 100, olej na płycie pilśniowej.

STEFAN GIEROWSKI
malarstwo

Ur. w Częstochowie w 1926 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1948 r. Pracuje w Warszawie.

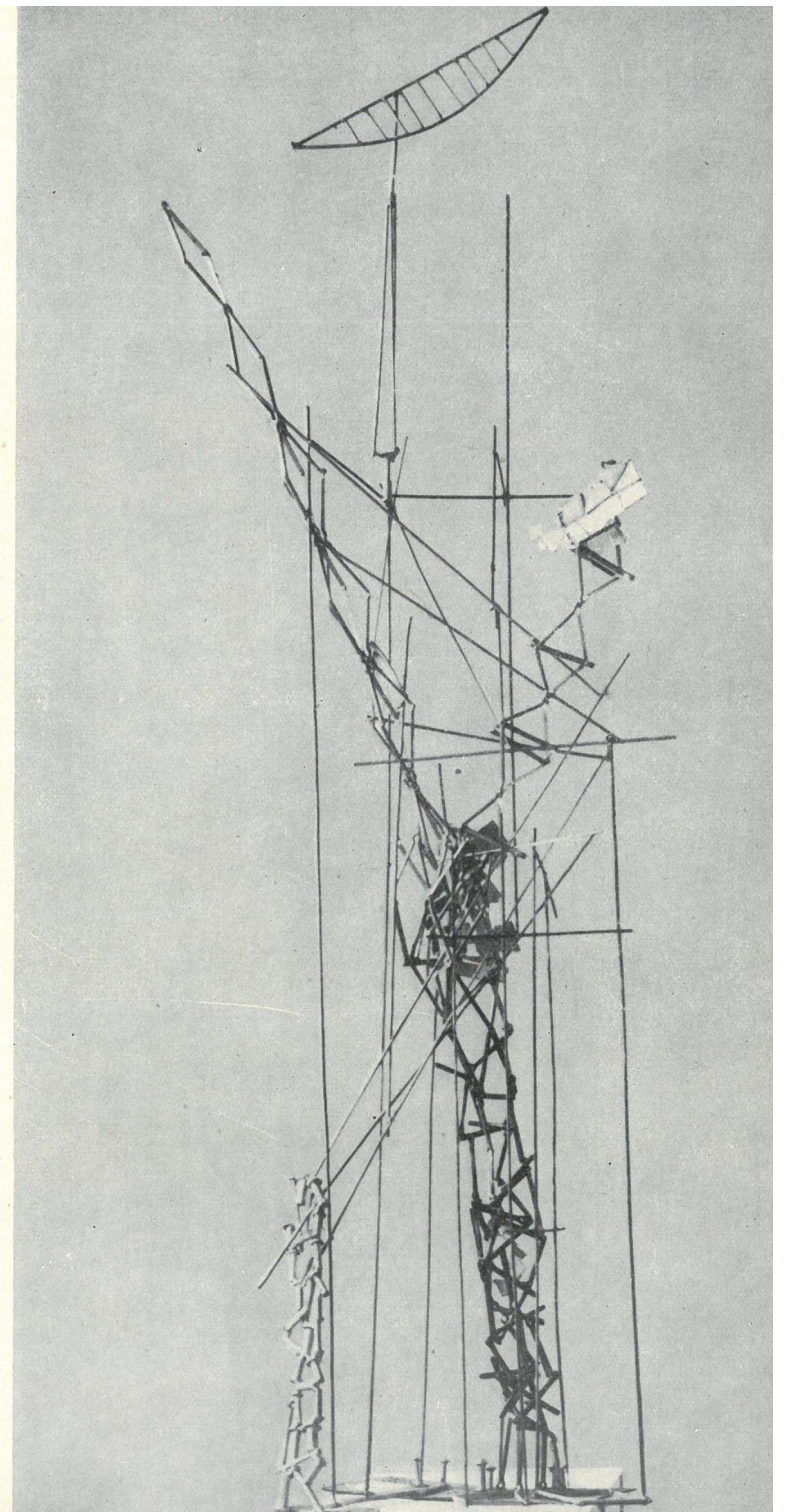

„Obraz XII“
99 x 83, olej na płótnie.

JULIAN BOSS — GOSŁAWSKI
rzeźba

Ur. w Poznaniu w 1906 r. Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Od 1955 r. członek grupy plastycznej „4 F + R”. Pracuje w Poznaniu.

„Metal“
wys. 300 cm., metal.

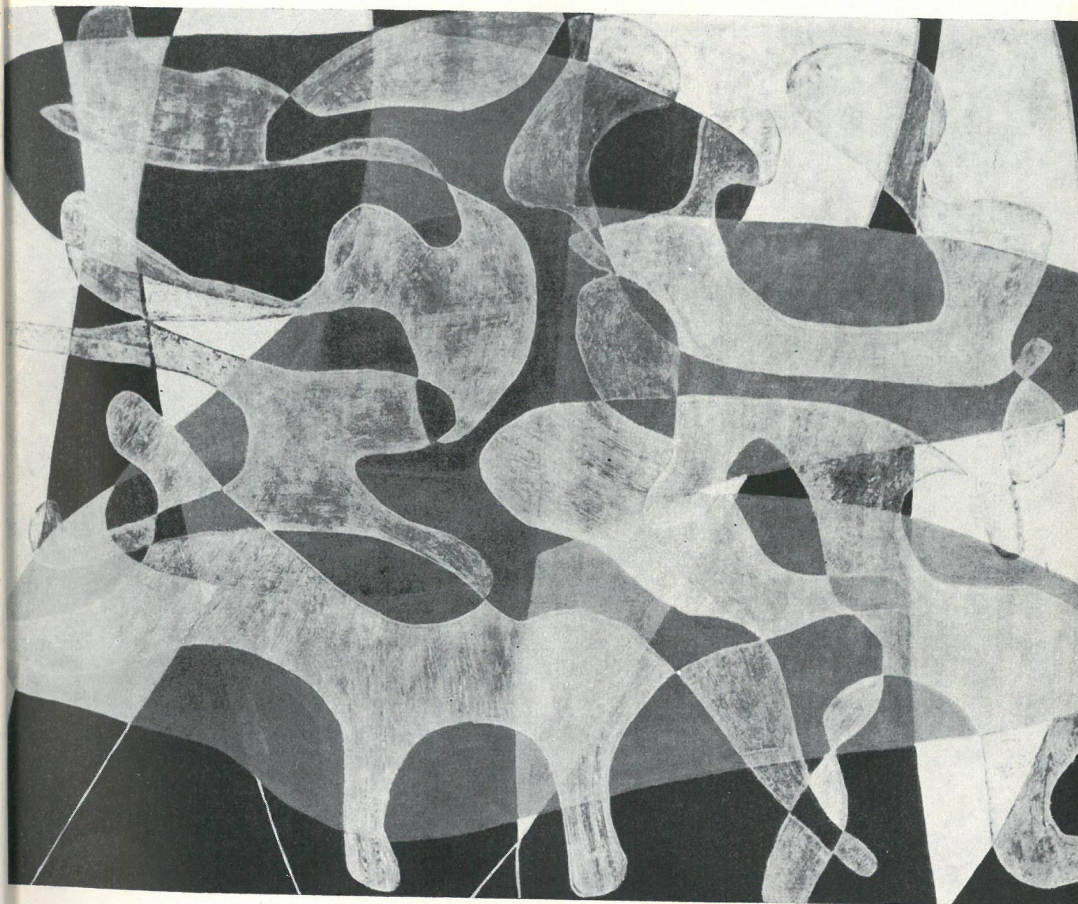
MARIA JAREMA

malarstwo, rzeźba, scenografia.

Ur. w Starym Samborze. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w 1936 r. Należała do ugrupowania „Grupa Krakowska”. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Wysunięta do nagrody Guggenheima w 1956 r. W latach 1956 — 57 przebywa w Paryżu. Pracuje w Krakowie.

„Kompozycja“

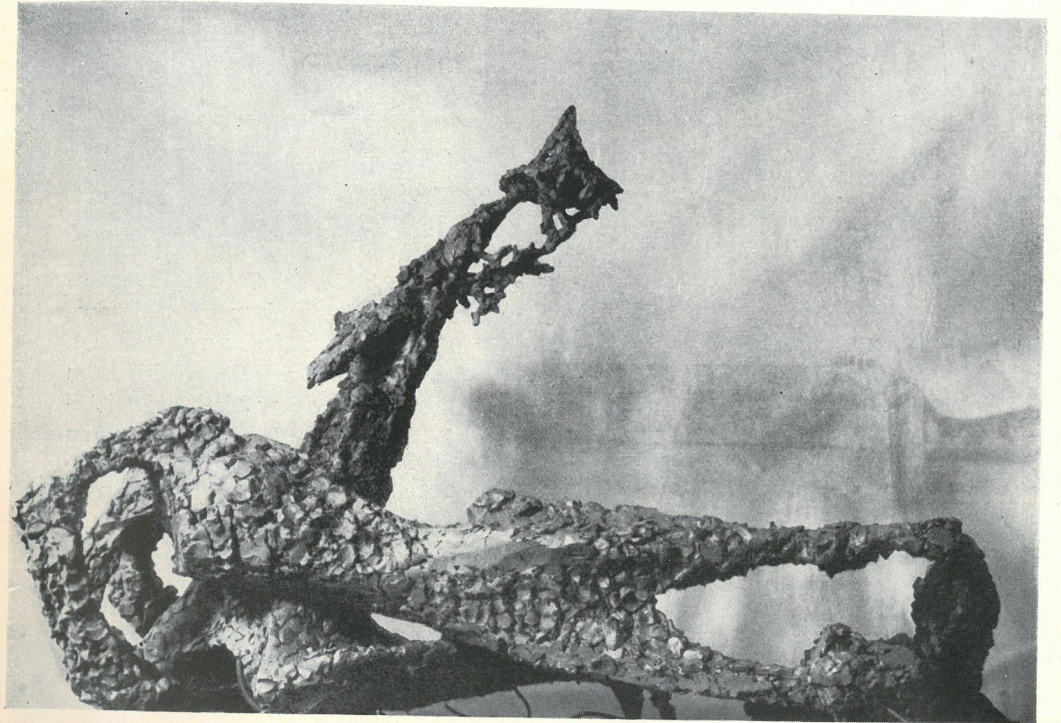
97 x 75, technika mieszana na papierze.

JERZY JARNUSZKIEWICZ
rzeźba

Ur. w Kaliszu w 1919 r. Studia ukończył w
Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Kra-
kowie. Wykłada na Akademii Sztuk Plas-
tycznych w Warszawie.

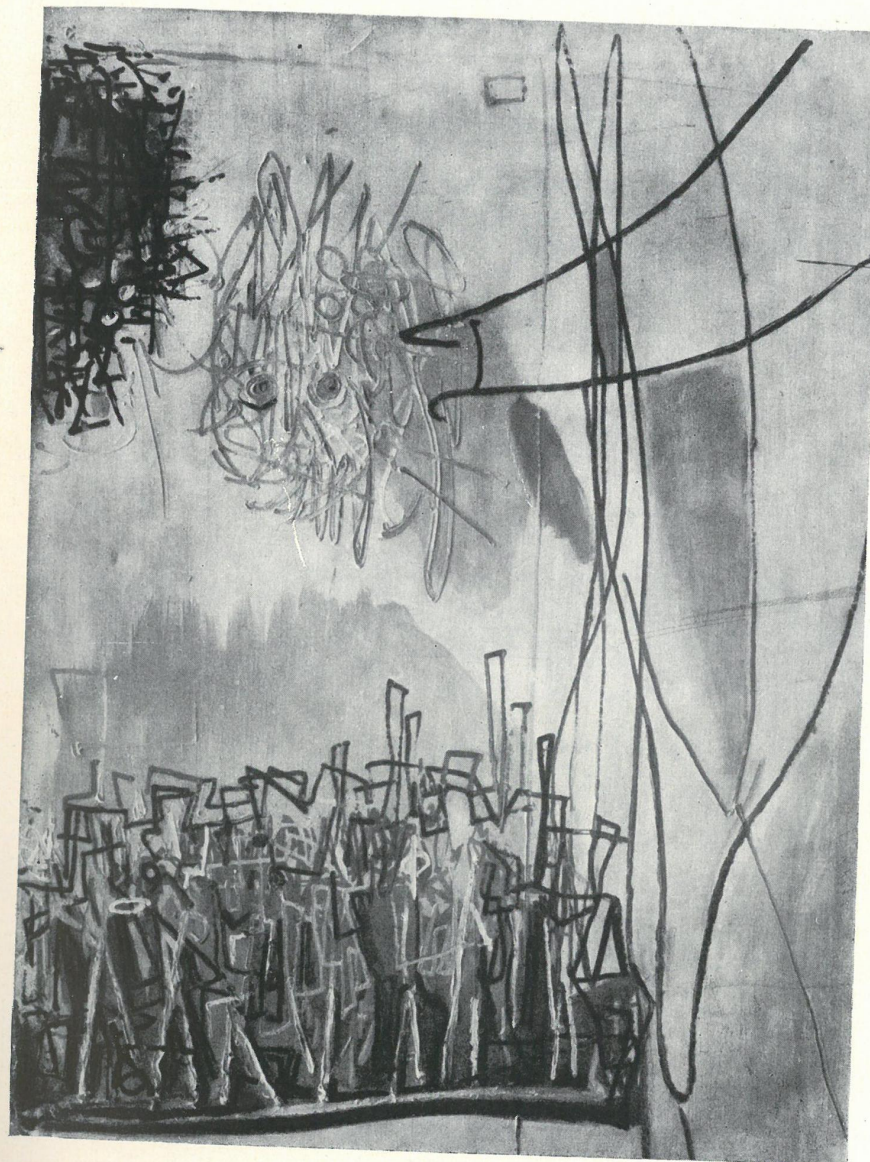
„Grupa tragiczna“
(Marcinelle) gips patynowany 170 x 120.

TADEUSZ KANTOR
malarstwo, scenografia, reżyseria.

Ur. w Wielopolu w 1915 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1939 r. Podczas okupacji hitlerowskiej organizował konspiracyjny ośrodek plastyczno-teatralny. Współzałożyciel Klubu Plastyków Nowoczesnych w Krakowie działającego w latach 1947-49. Założyciel teatru „Cricot 2“. Uczestniczył w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Prace w Krakowie.

„Kompozycja“
olej na płótnie.

LENA KOWALEWICZ — WEGNER
malarstwo

Ur. w Wilnie. Studia ukończyła w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi. Pracuje w Łodzi.

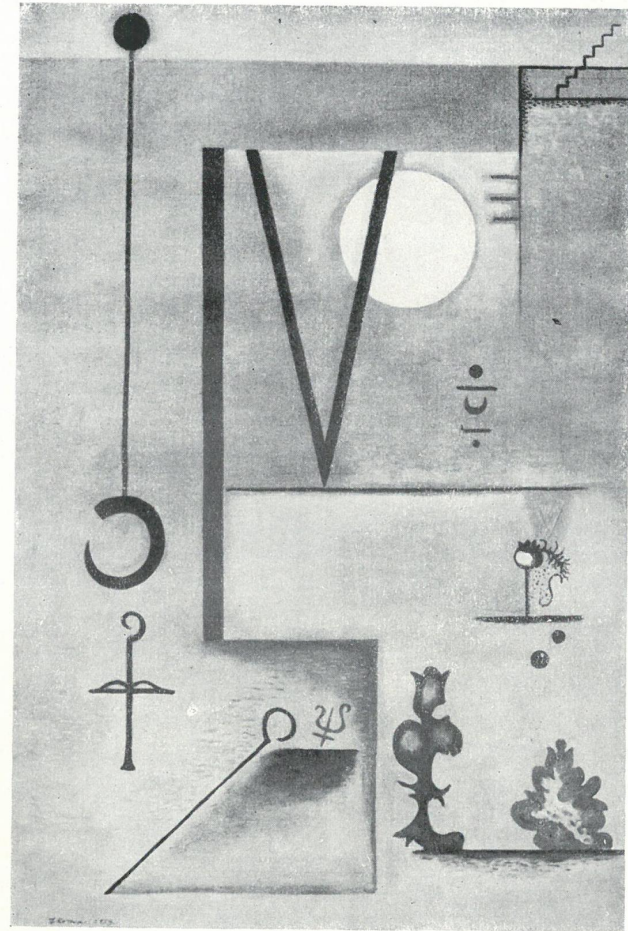
„Słońce na fali“
67 x 100, olej na płótnie.

JANINA KRAUPE — ŚWIDERSKA
malarstwo, grafika

Ur. w Sosnowcu. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1948 r. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie. Pracuje w Krakowie.

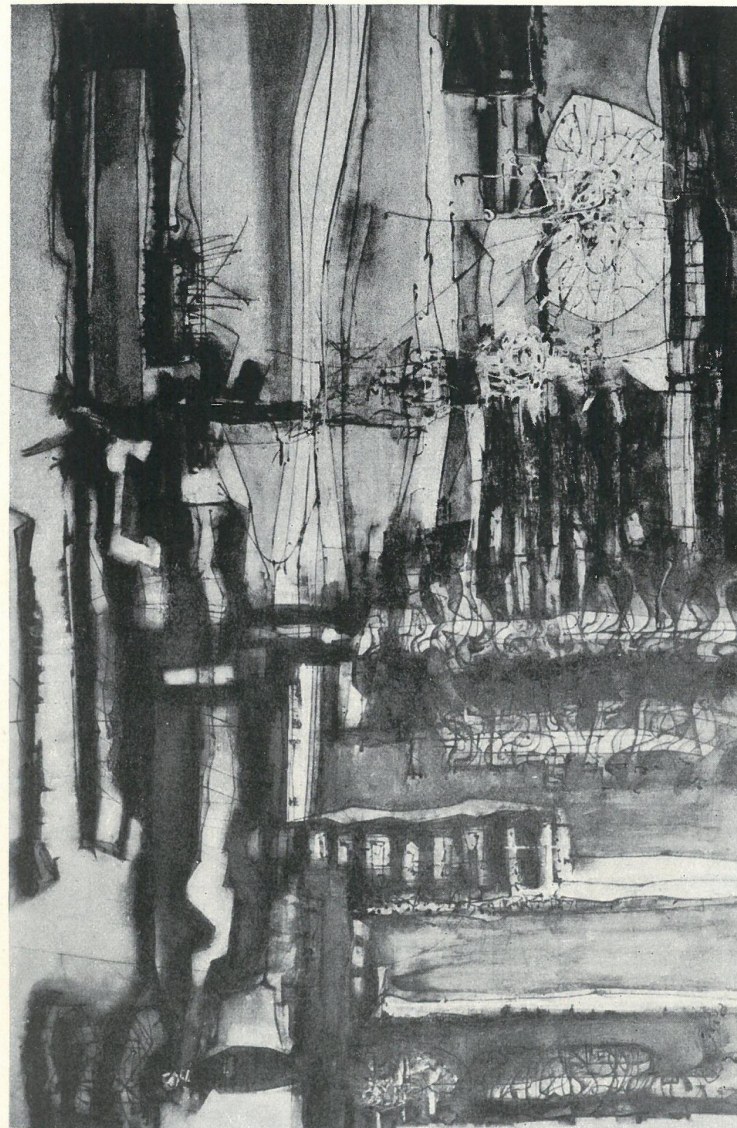
„Charaktery I“
100 x 70, olej na płótnie.

JERZY KUJAWSKI
malarstwo

Ur. w Ostrowie Wielkopolskim w 1921 r.
Od 1945 r. przebywa w Paryżu. Do r. 1949
należy do grupy surrealistów. Bierze udział
w wystawach we Francji, Włoszech, Belgii,
NRF. W 1957 wystawia w Warszawie. Pra-
cuje w Paryżu.

„Kompozycja“
olej na płótnie.

LECH KUNKA
malarstwo

Ur. w Pabianicach w 1920 r. Studia ukończył w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi w 1951 r. w pracowni prof. Strzemińskiego. Uzupełnia je w Paryżu w pracowni Fernanda Léger'a. Jest wykładowcą na wydziale Malarstwa w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi.

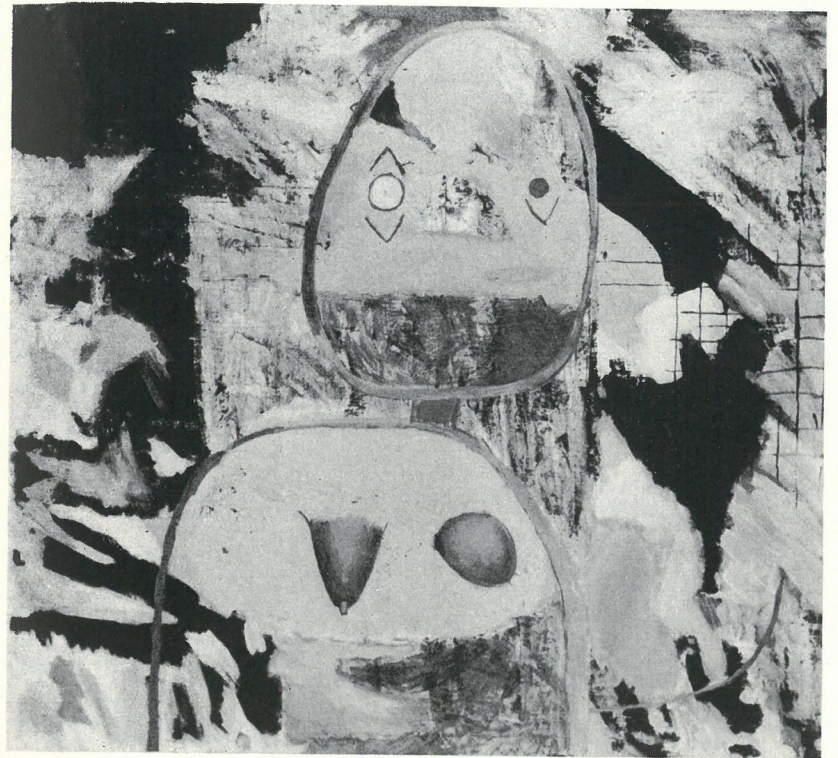
„Kompozycja 2“
140 x 105, olej na płótnie.

BARBARA KWAŚNIEWSKA
malarstwo

Ur. w Warszawie. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1955 r. Pracuje w Krakowie.

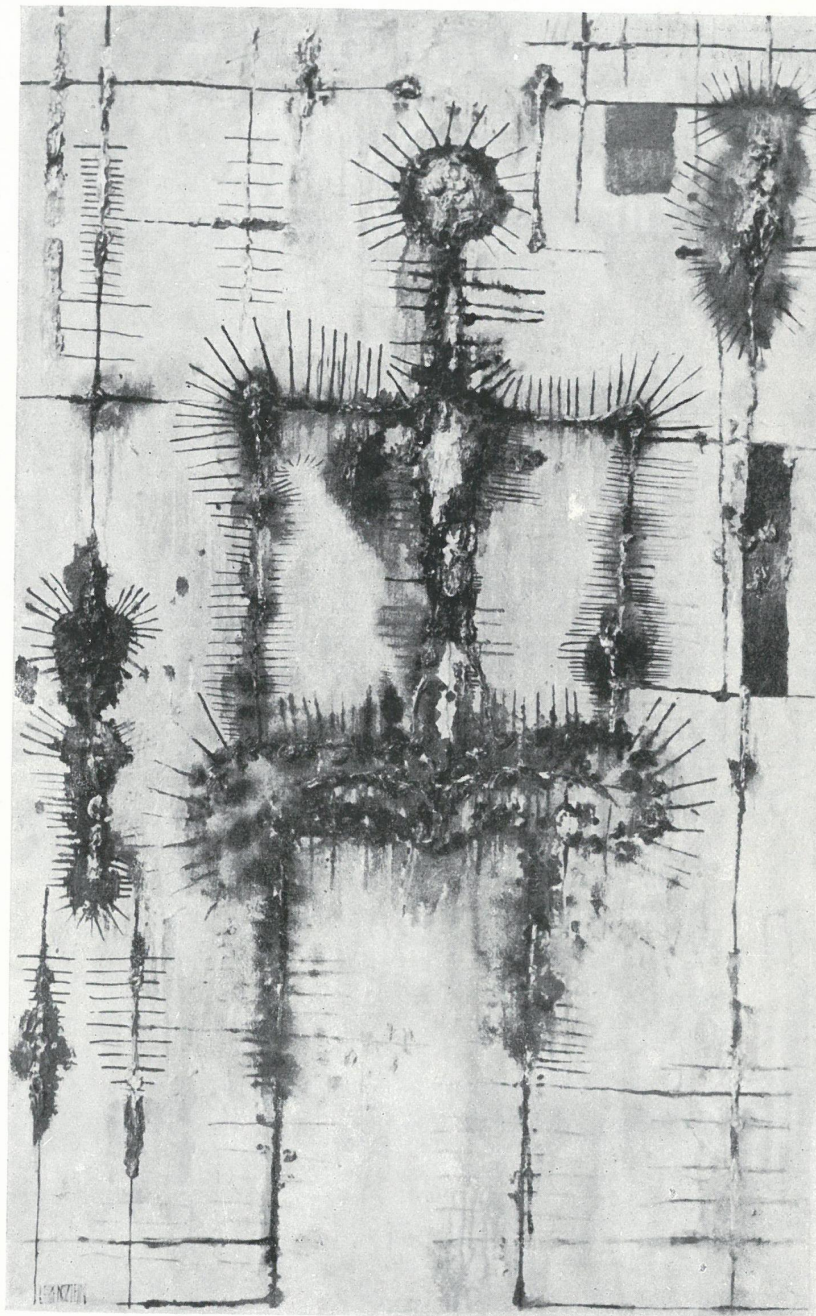
„Portret“
100 x 85, olej na płótnie.

JAN LEBENSZTEIN
malarstwo

Ur. w Brześciu w 1930 r. Studia ukończył
w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycz-
nych w 1954 r. Pracuje w Warszawie.

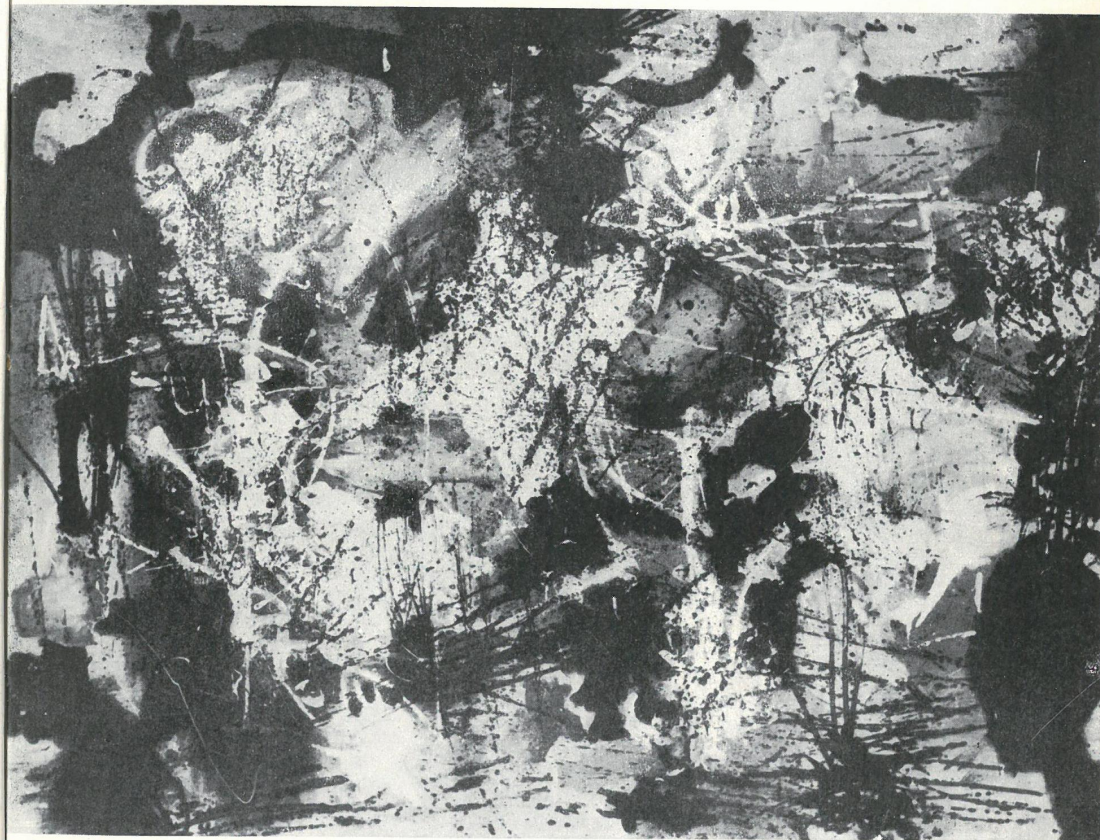
„Figura kreślona“
110 x 70, olej na płótnie.

ALFRED LENICA
malarstwo

Ur. w Pabianicach w 1899 r. Uczestniczy
w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Kra-
kowie w 1948 r. Jest współtwórcą Poznań-
skiej grupy plastycznej „4 F + R“.

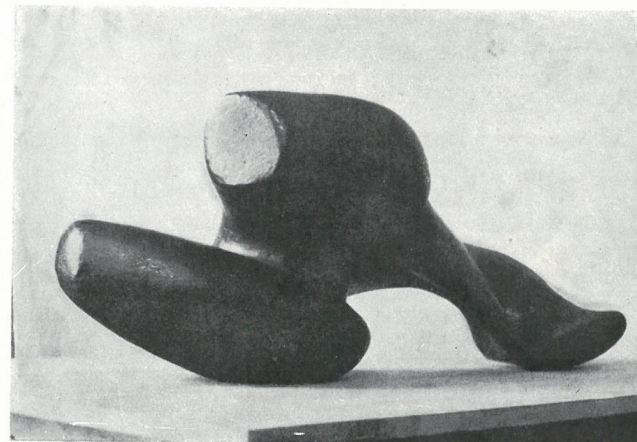
„Droga do wolności“
94 x 132, olej na płótnie.

TADEUSZ ŁODZIANA
rzeźba

Ur. w 1920 r. Studia I. S. P. Lwów w latach
1937—1942. Sopot — Państwowa Wyższa
Szkoła Plastyczna 1946 — 1950. Prace
w Warszawie.

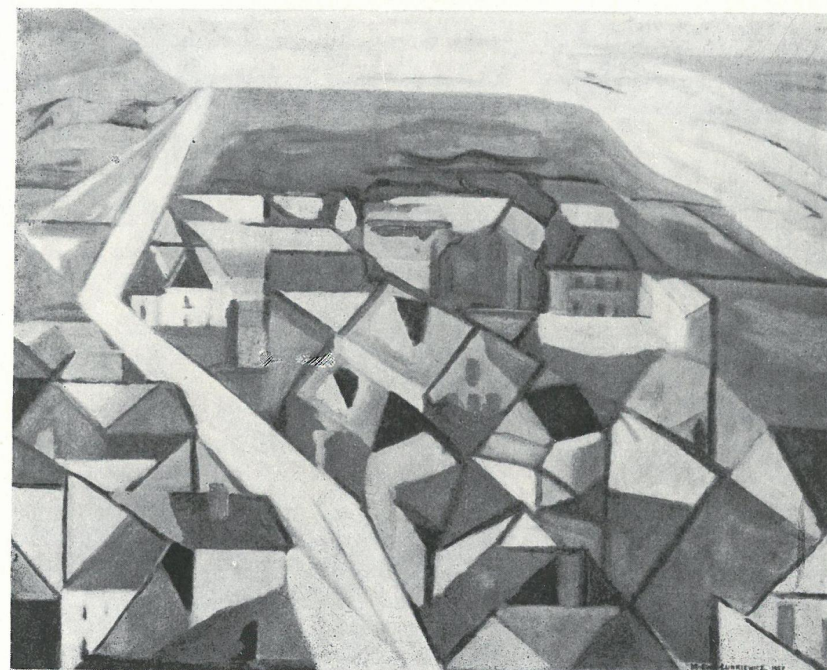
„Kompozycja“
80 cm

MARIA EWA — ŁUNKIEWICZ
malarstwo

Studia ukończyła w Ecole Nationale des Arts Décoratifs w Paryżu w latach 1921—1924. W latach 1926 — 1934 pozostaje w kontakcie z Paulem Mondrianem, oraz grupą „Cercle et Carre” i „Abstraction-Creation” W roku 1930 ma wystawę w Galerie Bonaparte. Wystawia w Brukseli i Paryżu w 1937 r.

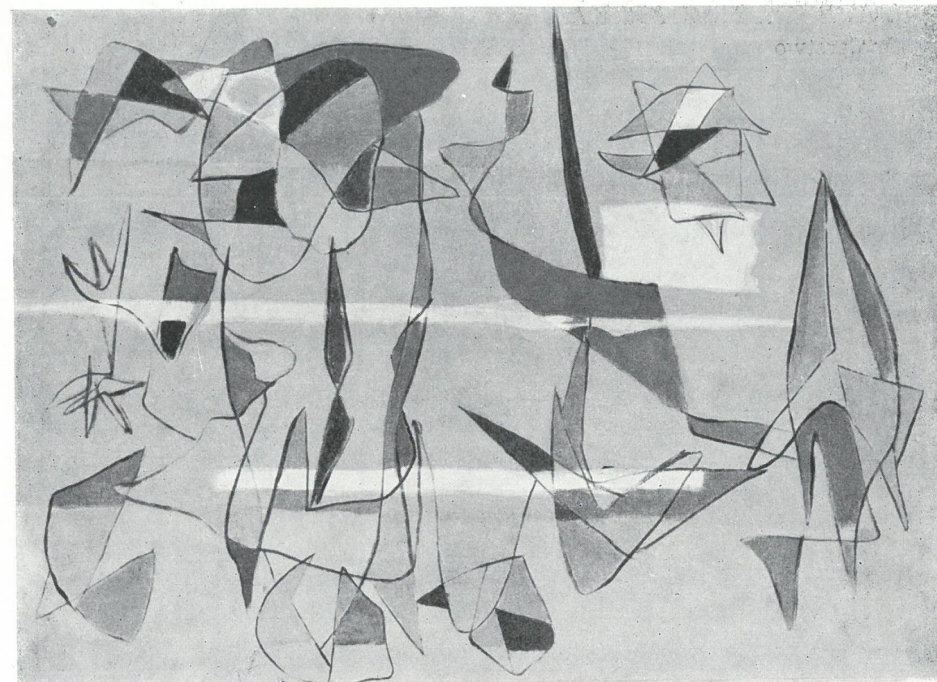
„Krajobraz”
65 x 81, olej na płótnie.

ADAM MARCZYŃSKI
malarstwo, grafika.

Ur. w Krakowie w 1908 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w 1936 r. Bierze udział w Biennale w Wenecji w 1956 r. oraz w II Międzynarodowej Wystawie Grafiki w Lublanie w 1957 r., gdzie otrzymuje nagrodę honorową. Jest profesorem Wydziału Malarstwa w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

„Wyrastające“
80 x 100, olej na płótnie.

JADWIGA MAZIARSKA
malarstwo

Ur. w Sosnowcu. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w 1939 r. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie, w 1951 r. Pracuje w Krakowie.

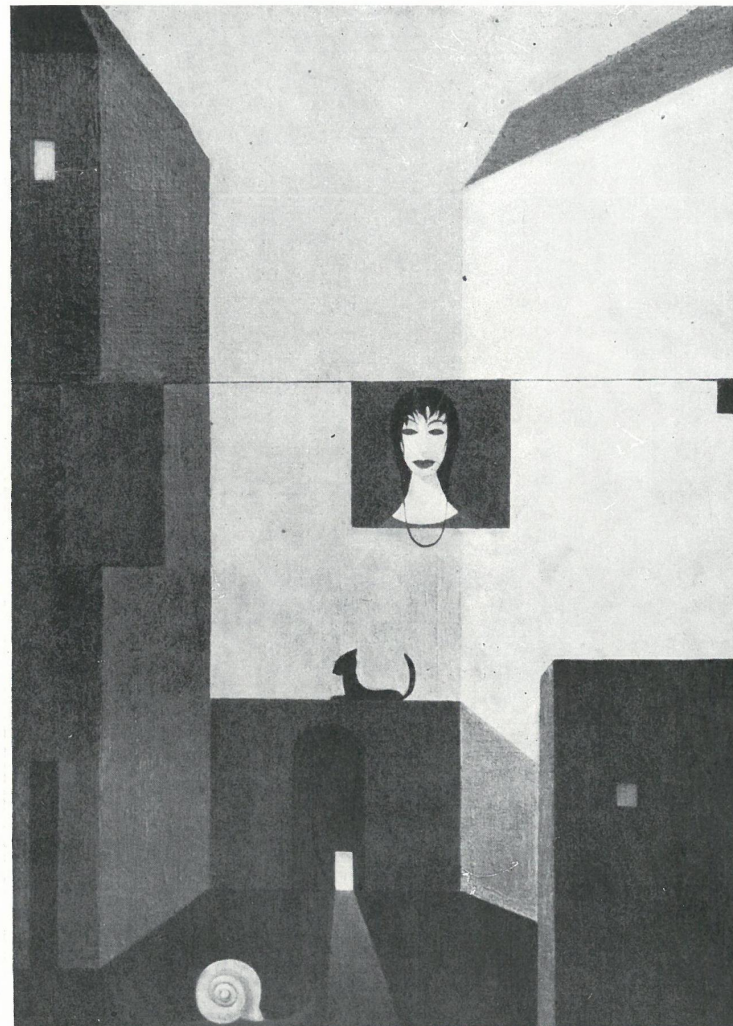
„Spięcia“
103 x 120, olej na płótnie.

KAZIMIERZ MIKULSKI
malarstwo, scenografia.

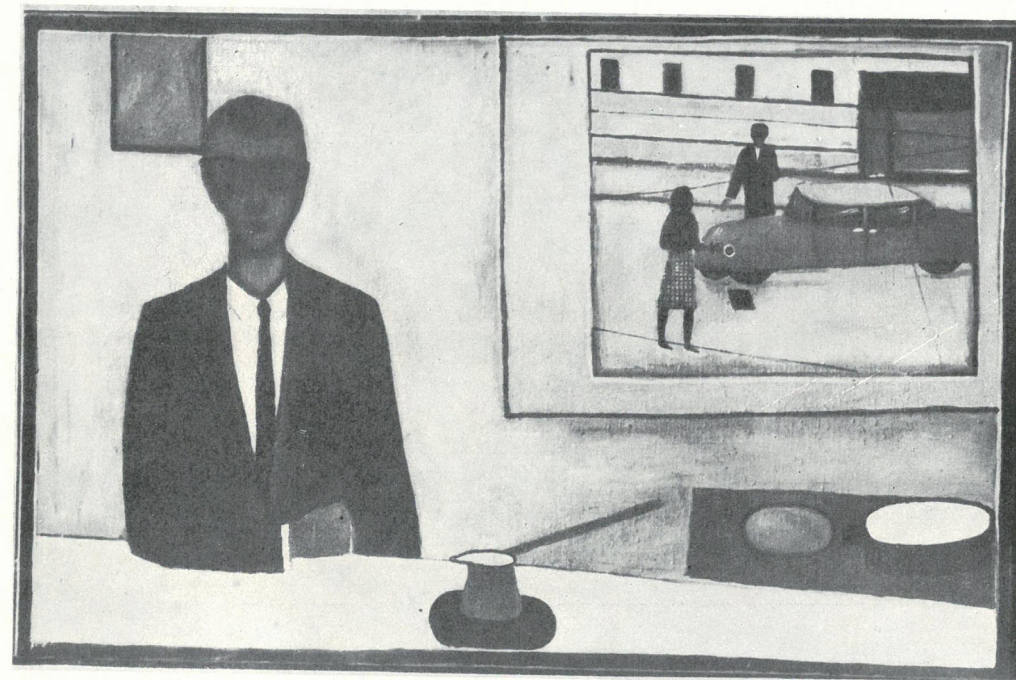
Ur. w Krakowie w 1918 r. Studia w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Pracuje w Krakowie.

„Ulica”
olej na płótnie.

JERZY NOWOSIELSKI
malarstwo

Ur. w Krakowie w 1923 r. Studia w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Bierze udział w Biennale w Wenecji w 1956 r. Pracuje w Łodzi.

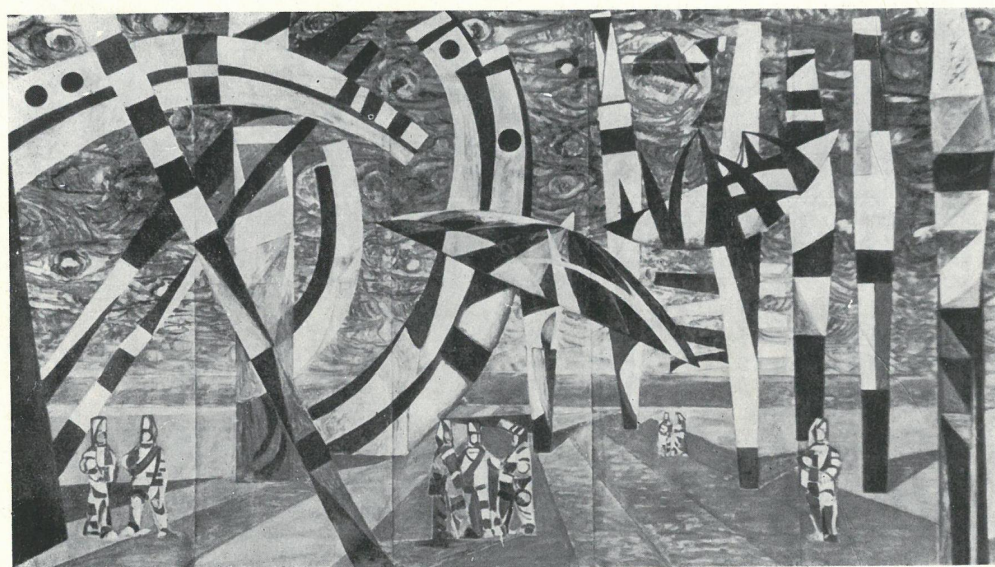

„Portret mężczyzny z pejzażem“.
olej na płótnie. 80 x 120

KAZIMIERZ OSTROWSKI
malarstwo

Ur. w Berlinie w 1917 r. Studia ukończył w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Sopocie w 1948 r. Uzupełnia je w Paryżu, w latach 1949—50 w pracowni Fernanda Léger'a. Pracuje w Sopocie.

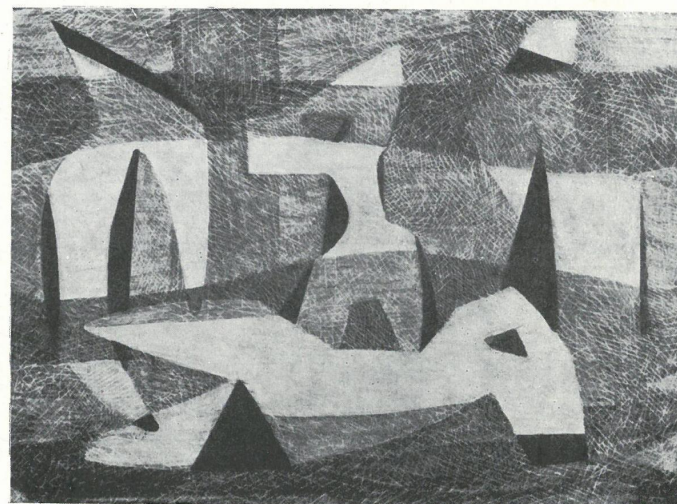
„Spawacze“
200 x 350, olej na papierze.

ROMAN OWIDZKI
malarstwo, grafika

Ur. w Ostrowach, pow. Kutno w 1912 r.
Studia ukończył w Warszawskiej Akademii
Sztuk Plastycznych w 1930 r. Uczestniczy
w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Kra-
kowie w 1948 r. Jest wykładowcą w War-
szawskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

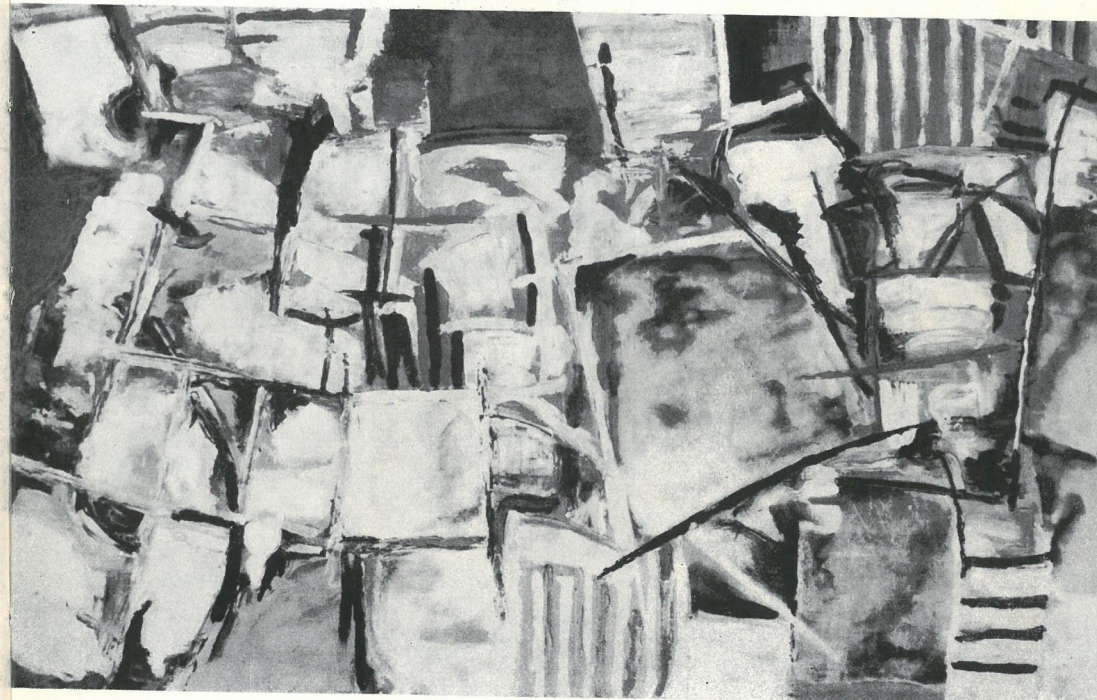
„Kompozycja V“
26 x 34, technika mieszana na papierze.

KAROL PUSTELNIK
malarstwo

Ur. we Frydrychowicach w 1918 r. Studia ukończył w Krakowskiej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w 1950 r. Pracuje w Krakowie.

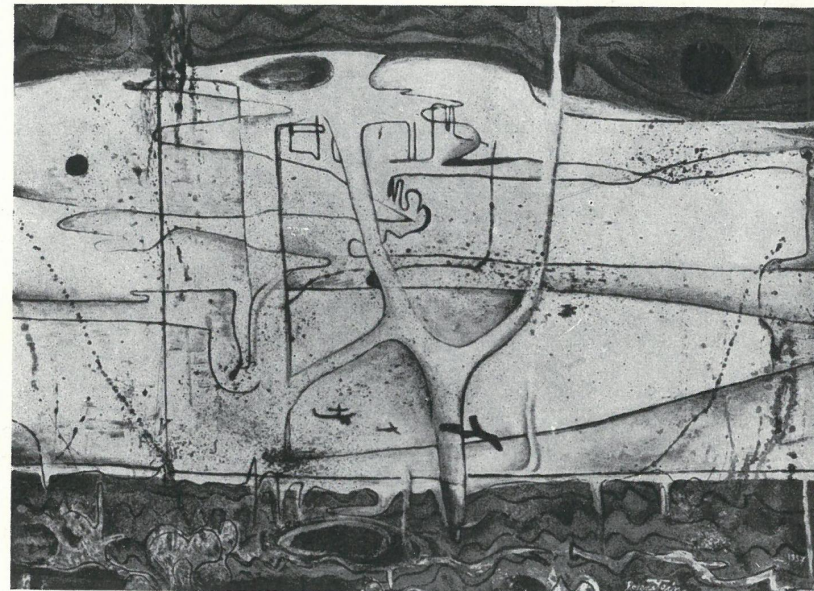
„Kompozycja na temat stylu łowickiego“.
81 x 135, olej na płótnie.

ERNA ROZENSTEIN
malarstwo

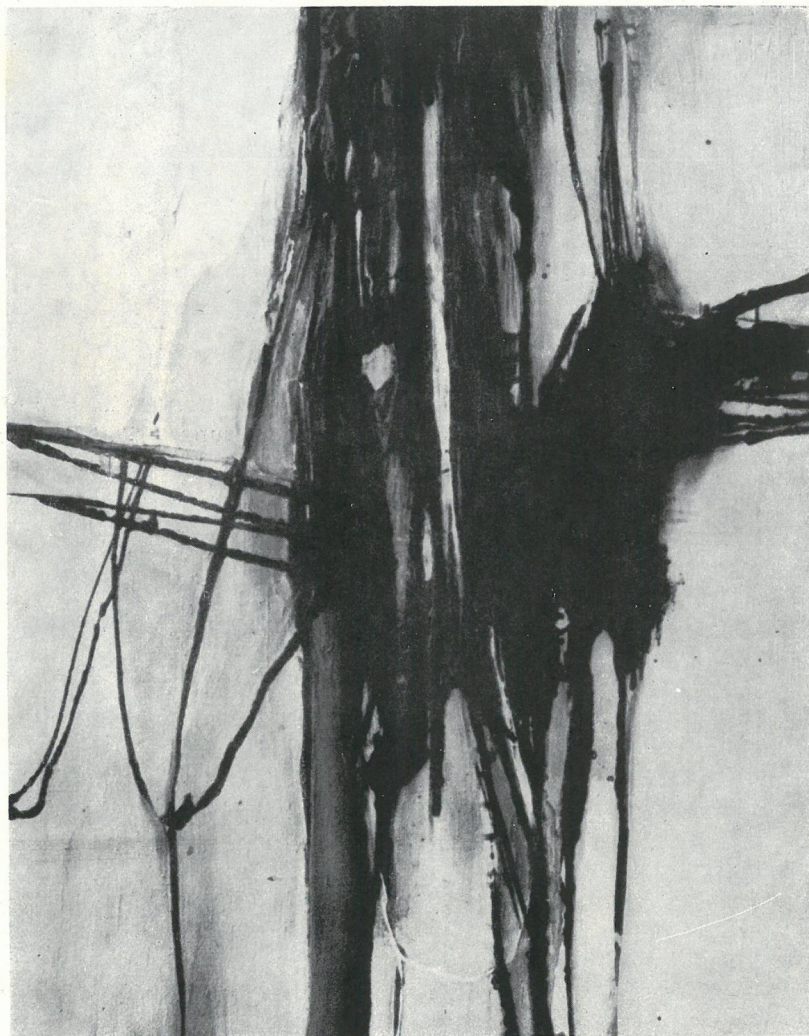
Ur. we Lwowie. Studiowała na Akademii
Wiedeńskiej i Krakowskiej. Uczestniczy w I
Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie
w 1948 r. Pracuje w Warszawie.

„Samolot“
60 x 80, olej na płótnie.

TERESA RUDOWICZ
malarstwo

Ur. w Toruniu. Studiowała w Państwowej
Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Sopo-
cie w latach 1948—50, następnie w Krako-
wie. Pracuje w Krakowie.

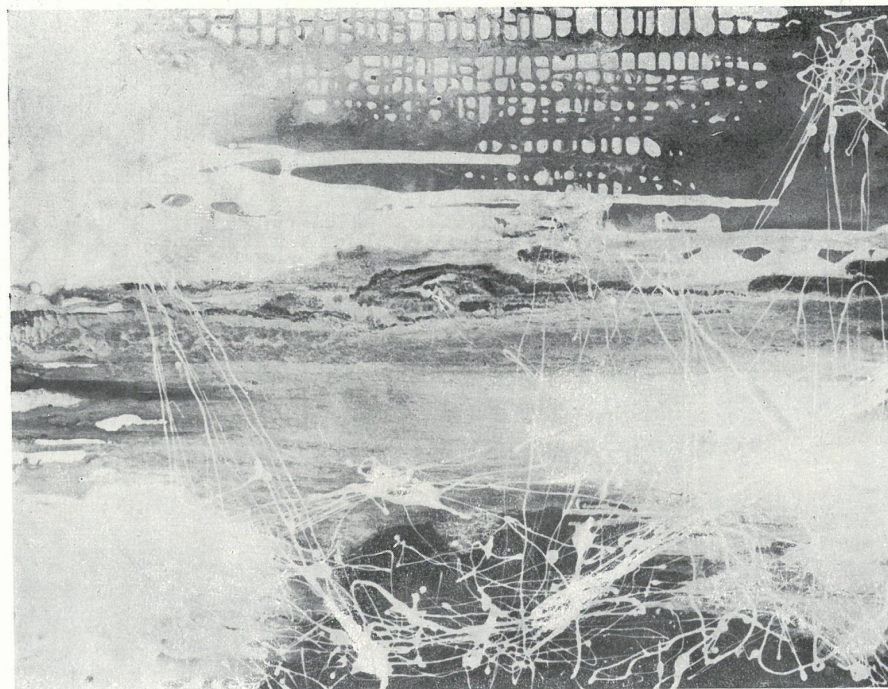

„Napięcie“
125 x 100, olej na płótnie.

ZDZISŁAW SALABURSKI
malarstwo, reżyseria

Ur. w Częstochowie 1922 r. Studia u prof.
Pautscha. Członek „Grupy 55”. Pracuje
w Warszawie.

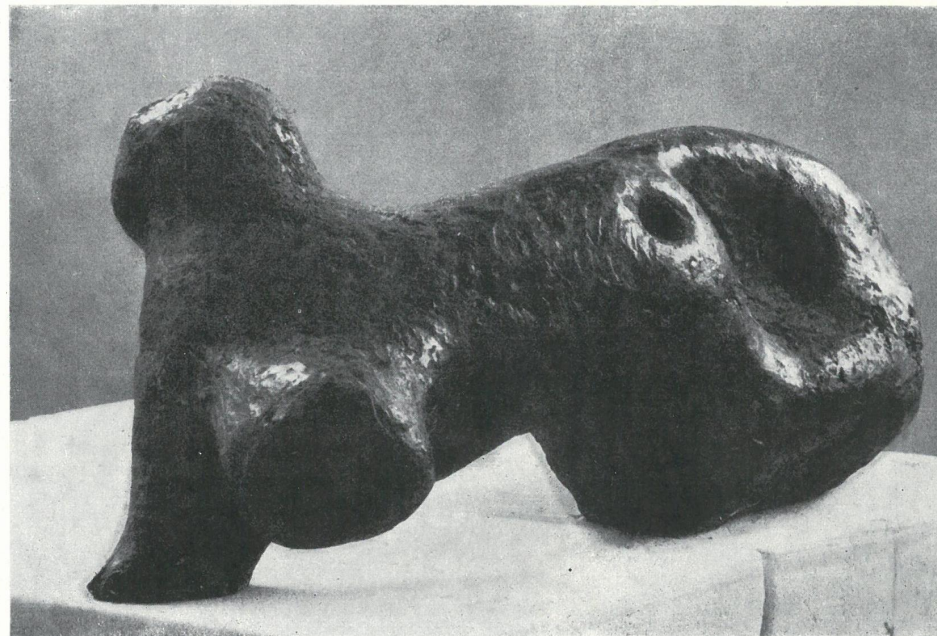
„Kompozycja III”
60 x 73, olej na płótnie.

ALINA SZAPOCZNIKOW
rzeźba

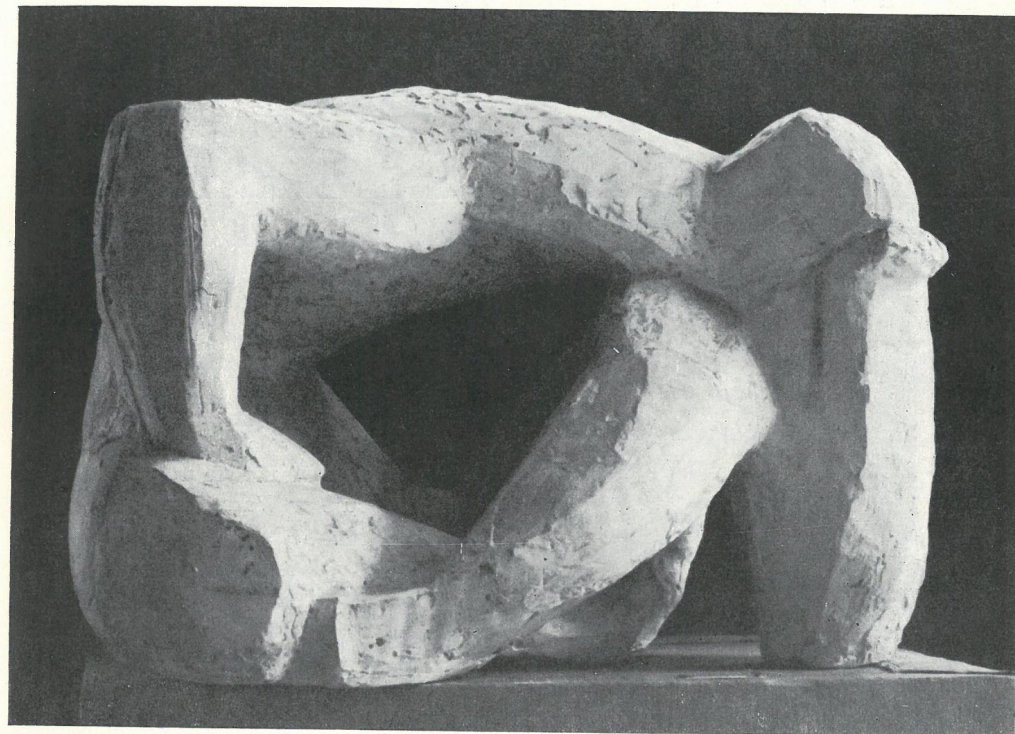
Ur. w Kaliszu. Studiowała w Czechosłowacji
i Francji do 1950 r. Udział w Międzynarodowej
Wystawie Rzeźby w Muzeum Rodina
w Paryżu w 1956 r. Pracuje w Warszawie.

„Ciało“
80 cm, opilki żelazne.

TADEUSZ SIEKLUCKI
rzeźba

Ur. w Piotrkowie w 1921 r. Studia ukończył
w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych
w 1950 r. Pracuje w Warszawie.

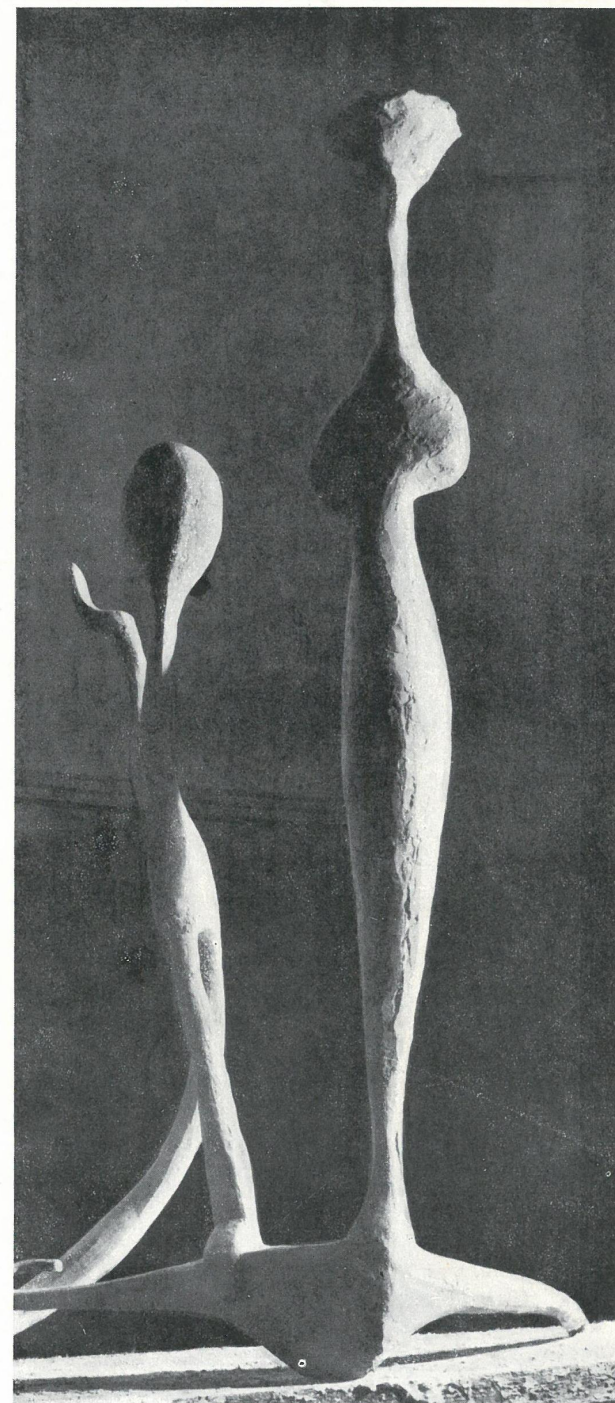

„Podparta“
50 x 50 x 70, gips.

ALINA ŚLESIŃSKA
rzeźba

Ur. w Poznaniu. Studiowała w Akademii
Sztuk Plastycznych w Krakowie i Warsza-
wie do 1951 r. Pracuje w Warszawie.

„Notre Dame“
wys. 165, gips.

TADEUSZ ŚLIMAKOWSKI
malarstwo, rzeźba, grafika

Ur. w Krakowie w 1915 r. Studia ukończył
w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycz-
nych. Współzałożyciel „Grupy ST — 53”.
Pracuje w Katowicach.

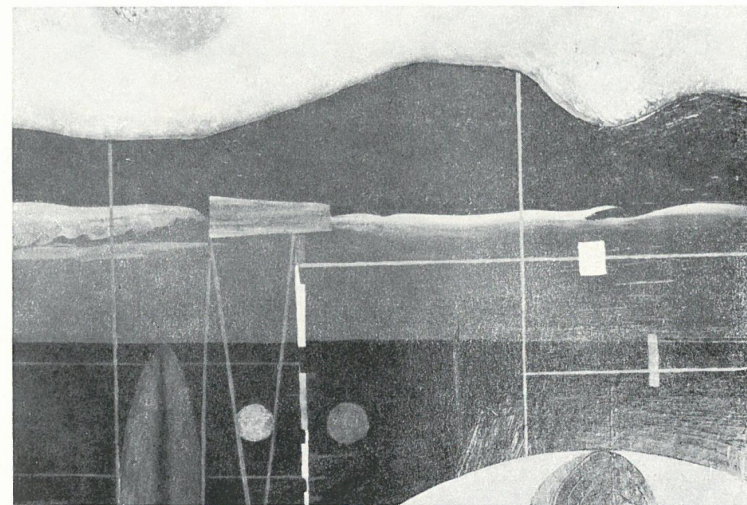
„Forma”
wys. 50 cm, gips.

KAJETAN SOSNOWSKI
malarstwo, grafika

Ur. w Wilnie w 1913 r. Studiował w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Członek „Grupy 55”. Pracuje w Warszawie.

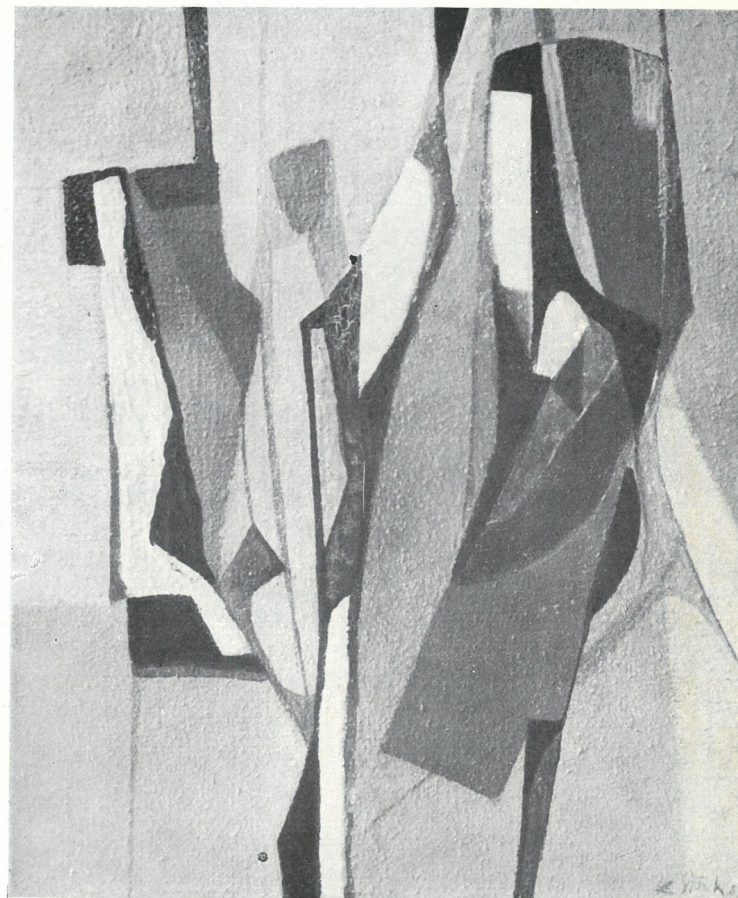
„Pejzaż myśli wieczornych“
51 x 76, olej na płycie pilśniowej.

ZDZISŁAW STANEK
malarstwo, grafika

Ur. w Krakowie w 1925 r. Współzałożyciel
„Grupy ST—53“ Pracuje w Katowicach.

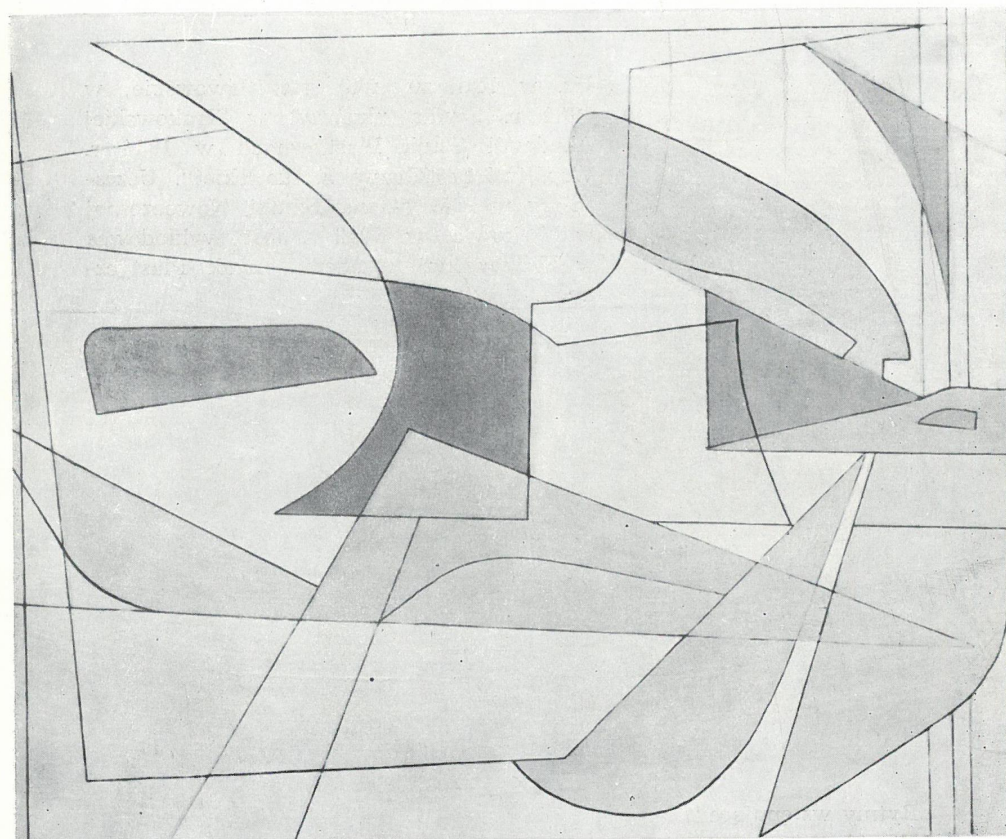
„Zastygłe światła“
57 x 47, olej na płótnie.

HENRYK STAŻEWSKI
malarstwo

Ur. w Warszawie w 1894 r. Studia ukończył w Warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w 1919 r. Od 1924 r. należał kolejno do grup plastycznych „Blok” i „Praesens”, a od 1930 r. do Łódzkiej Grupy „A. R.”. W czasie pobytu w Paryżu (1926 — 1932) należy do grupy „Cercle et Carre”, z którą wystawia w roku 1931, a następnie do ugrupowania „Abstraction-Creation”. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Należy do pionierów malarstwa abstrakcyjnego w Polsce. Zajmował się również pracą teoretyczną. Pracuje w Warszawie.

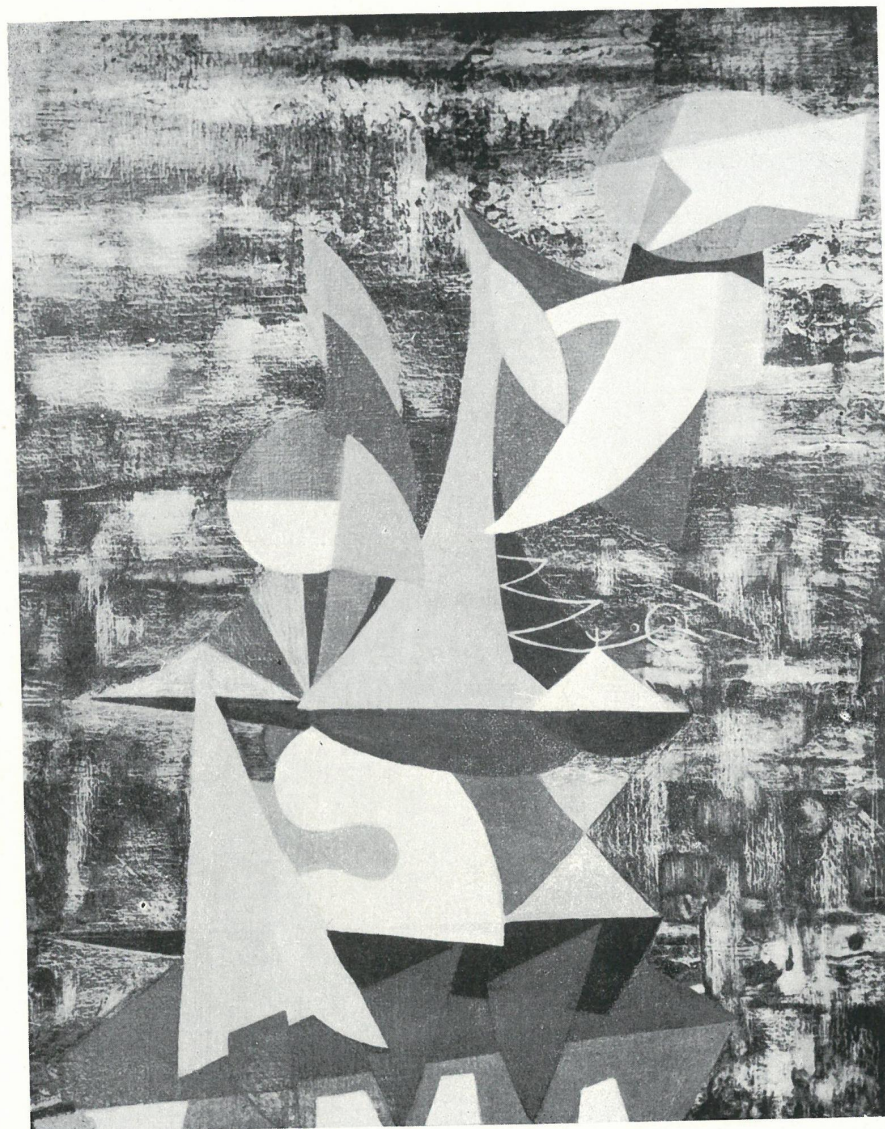
„Kompozycja“.
80 x 100, olej na płótnie.

JONASZ STERN
malarstwo, grafika

Ur. w Kałuszu, woj. stanisławowskie, w 1904 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1934 r. Współtwórca „Grupy Krakowskiej“. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Jest wykładowcą w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

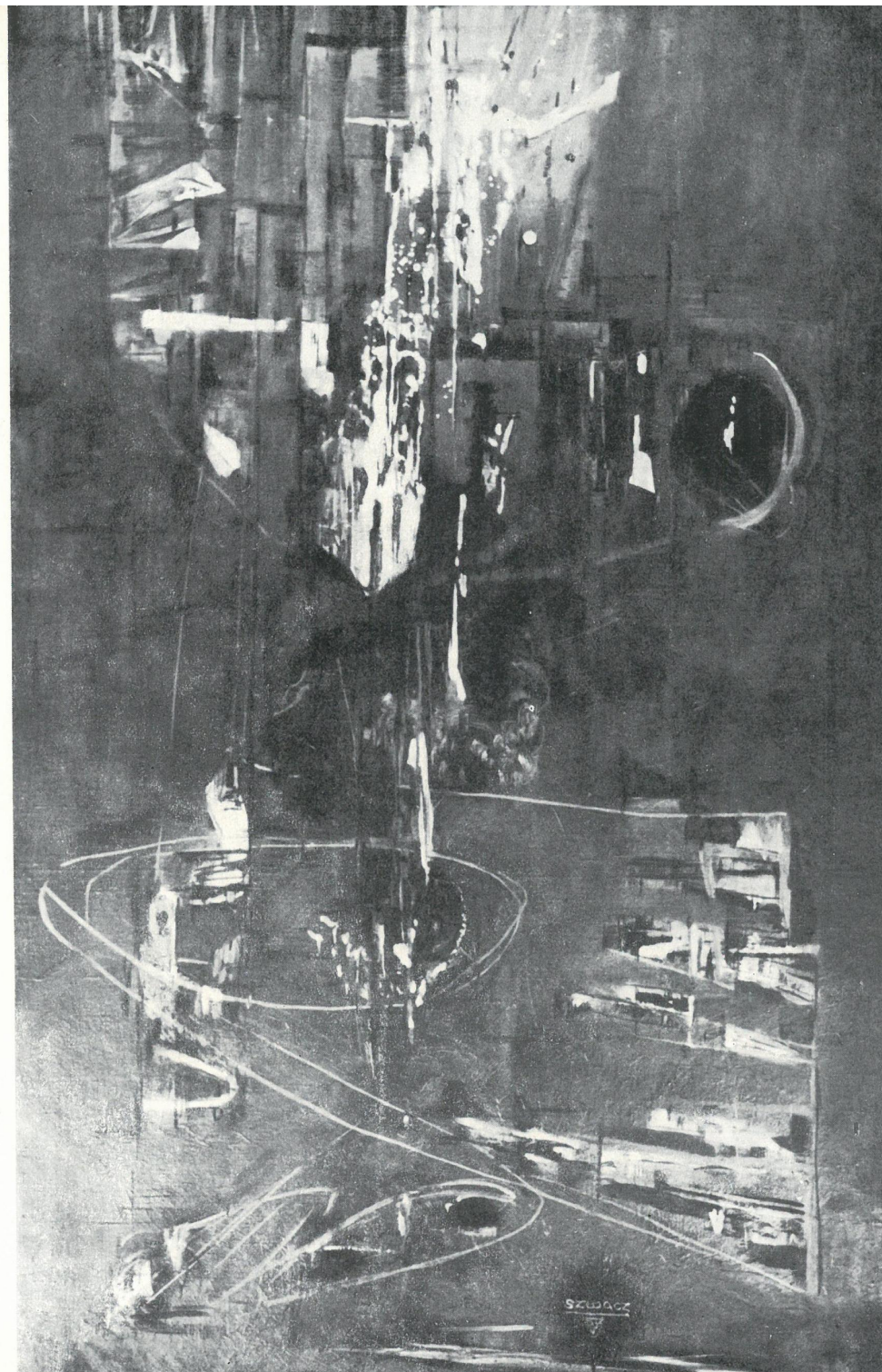
„Rytmy wstępujące“
100 x 80, olej na płótnie.

BOGUSŁAW SZWACZ
malarstwo.

Ur. w Leżajsku w 1912 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1939 r. W 1934 przebywa w Wiedniu, a w latach 1947—48 w Paryżu. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Wykłada w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

„Serpentyny“
187 x 121, olej na płótnie.

JAN TARASIN
malarstwo, grafika

Ur. w Kaliszu w 1926 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1951 r. Uczestniczył w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Pracuje w Krakowie.

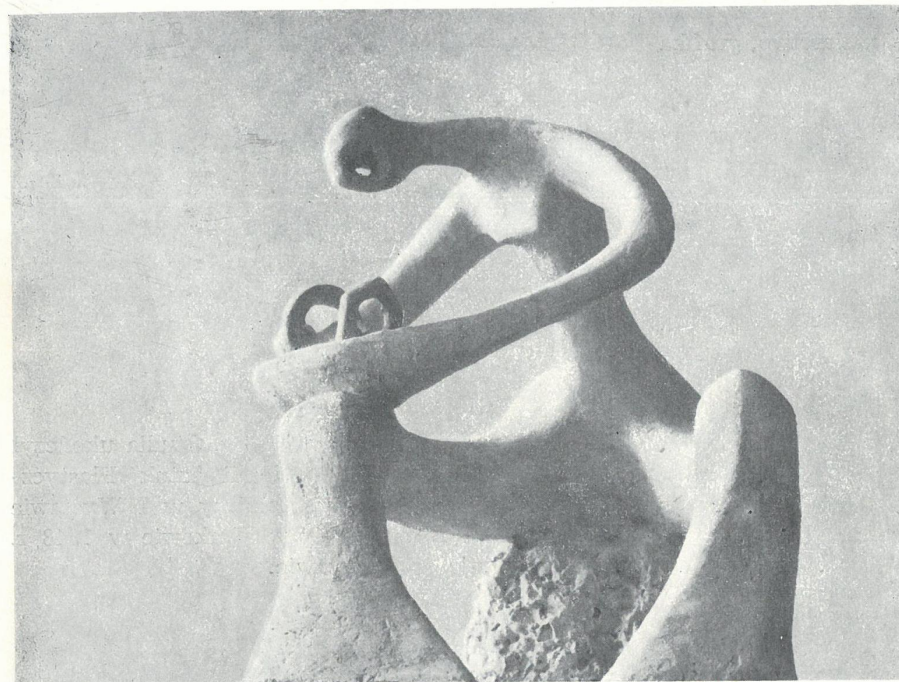
„Wnętrze I“
100 x 70, olej na płótnie.

MARIA TATARCZUCH
rzeźba.

Ur. w Koszycach. Ukończyła Warszawską
Akademię Sztuk Plastycznych. Pracuje w
Warszawie.

„Kompozycja“
wys. 50 cm, gips.

JERZY TCHÓRZEWSKI
malarstwo, grafika

Ur. w Siedlcach w 1928 r. Studia ukończył
w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych
w 1951 r. Uczestniczy w I Wystawie
Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r.
Pracuje w Warszawie.

„Światło“
135 x 95, olej na płótnie.

TERESA TYSZKIEWICZ
malarstwo

Ur. w Krakowie. Studia ukończyła w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1947 r. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Wykłada w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi.

„Radości gwiazdzistego nieba“
100 x 81, olej na płótnie.

BOHDAN URBANOWICZ

malarstwo ścienne i malarstwo sztalugowe.

Ur. w Suwałkach w 1911 r. Studiował w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych w latach 1931 — 1936. Studia uzupełnia we Francji, Włoszech i Niemczech w latach 1937 — 1938. Stypendysta UNESCO w 1956/57 r. Wykłada w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r.

„Kompozycja“

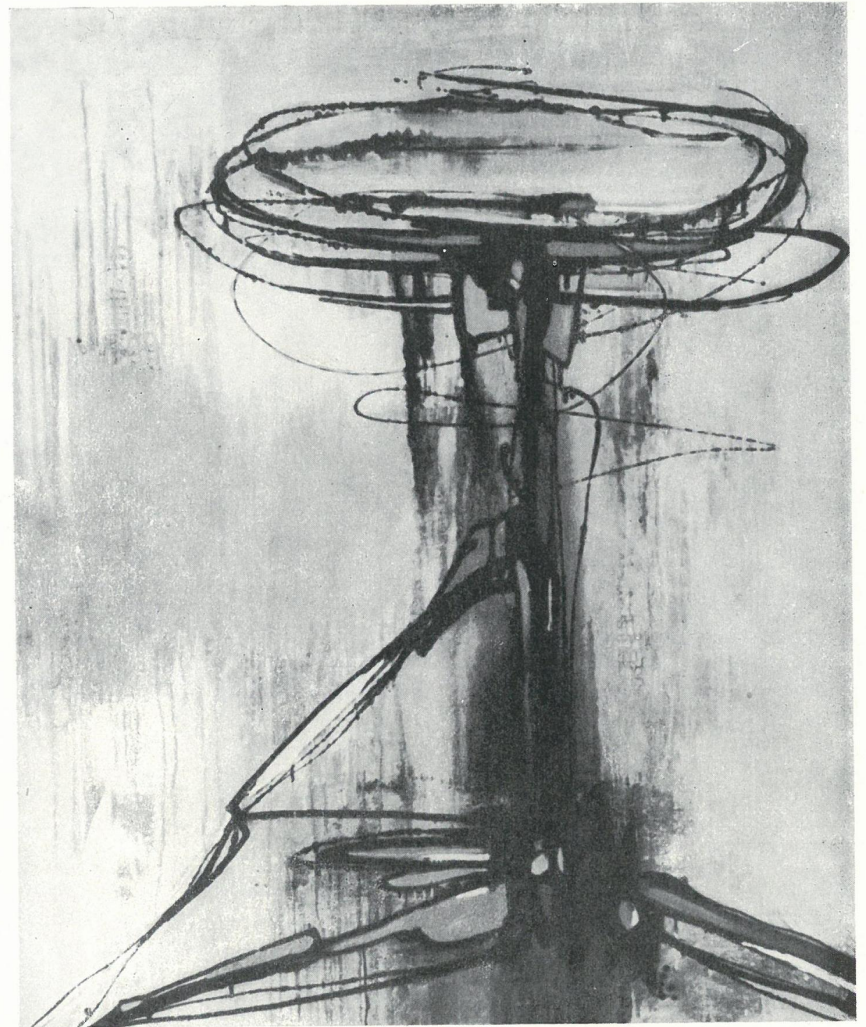
100 x 70, olej na płótnie.

MARIAN WARZECHA
scenografia, malarstwo

Ur. w Krakowie w 1930 r. Studia ukończył
w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych
w 1957 r. Pracuje w Krakowie.

„... stało się“
135 x 110, olej na płótnie.

MAGDALENA WIĘCEK
rzeźba

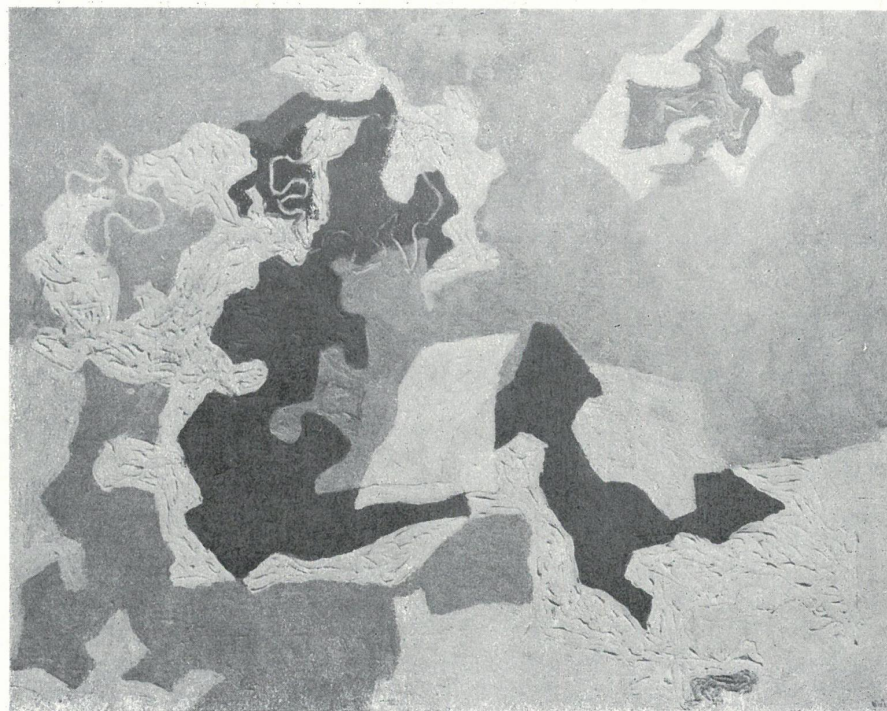
Ur. w Katowicach. Studia w Warszawskiej
Akademii Sztuk Plastycznych i Państwowej
Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w So-
pocie. Prace w Warszawie.

„Protest”
wys. 200, żeliwo.

STEFAN WEGNER
malarstwo

Ur. w Sosnowcu w 1901 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Należał do ugrupowań plastycznych „Blok” i „Praesens”. Uczestniczył w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Wykłada w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi.

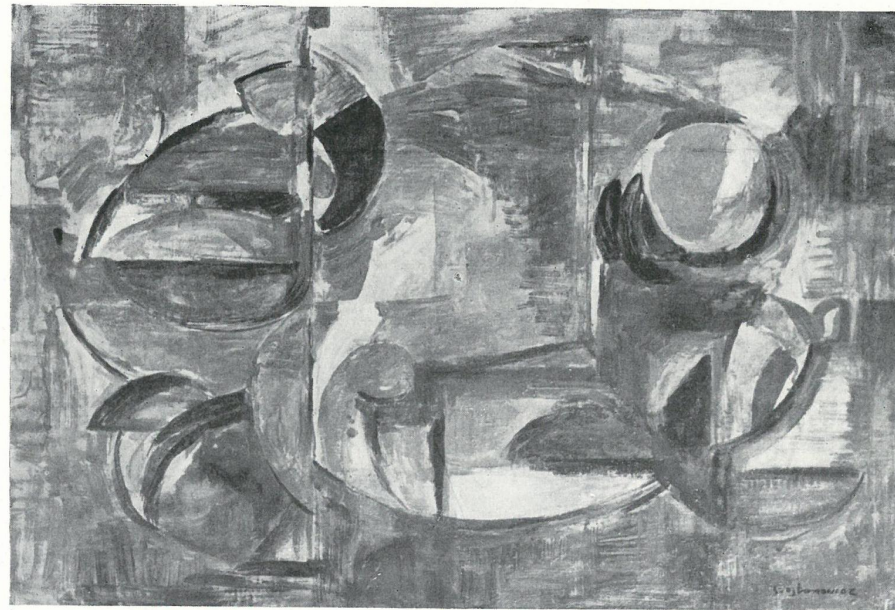

„Na plaży“
60 x 75, olej na płótnie.

KAZIMIERZ WOJTANOWICZ
malarstwo, grafika

Ur. w Krakowie w 1913 r. Studia w Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Pracuje w Krakowie.

„Uroczyska“
71 x 104, olej na płótnie.

MAREK WŁODARSKI
malarstwo

Ur. we Lwowie w 1903 r. Studia w Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Lwowie oraz w Paryżu w latach 1925 — 1932, gdzie przebywał w pracowni Fernanda Léger'a. Współzałożyciel lwowskiej Grupy „Artes“ w 1932 r. Uczestniczy w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Bierze udział w Biennale w 1956 r. w Wenecji. Jest profesorem Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

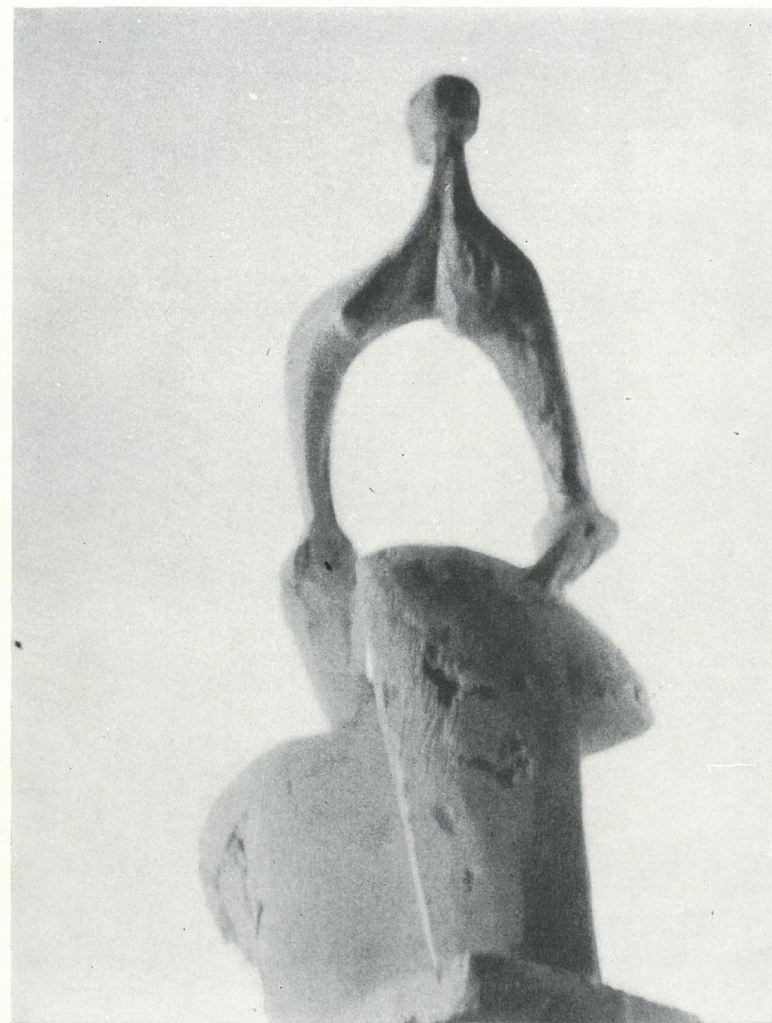
„Sąd nieostateczny“
114 x 138, olej na płótnie.

BARBARA ZBROŻYNA
rzeźba

Ur. w Lublinie. Studiowała w Krakowskiej
Akademii Sztuk Plastycznych. Pracuje w
Warszawie.

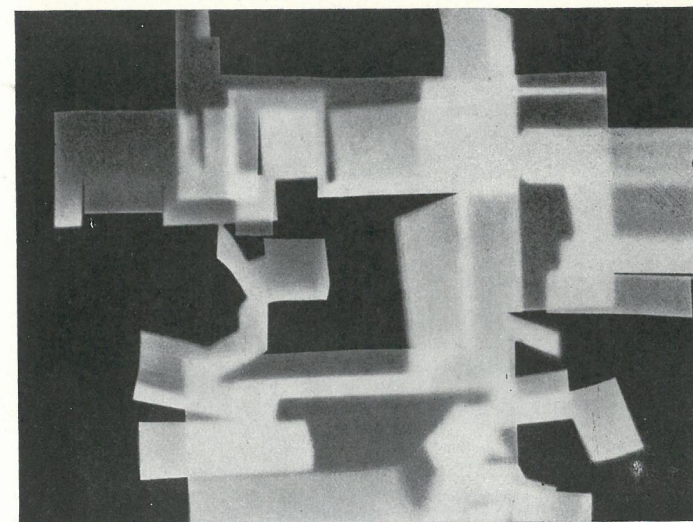
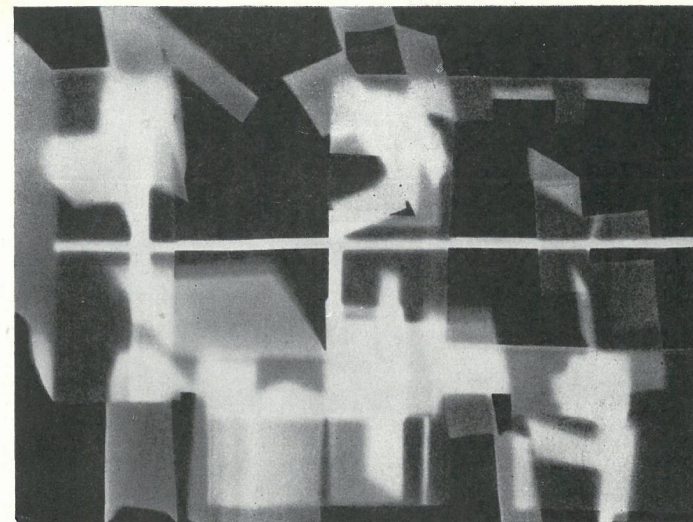
„Oczekiwanie“
wys. 150 cm, gips.

ANDRZEJ PAWŁOWSKI
fotografika.

Ur. w Wadowicach w 1925 r. Studia ukończył na Wydziale Architektury Wnętrz Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych. Twórca kineform, które wystawia na Triennale w Mediolanie w 1957 r. Pracuje w Krakowie.

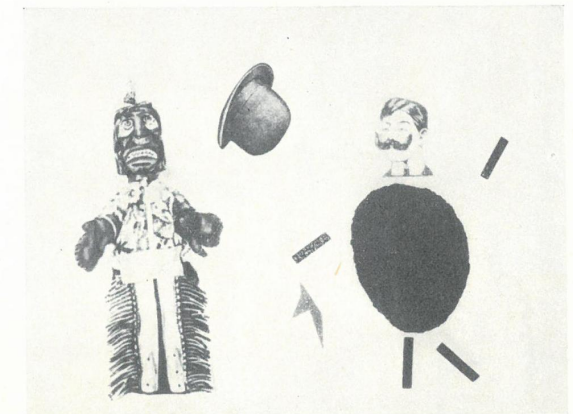
„Fotogramy abstrakcyjne“.
30 x 40.

WALERIAN BOROWCZYK

grafika

Ur. w Kwiliczu w 1923 r. Studia ukończył w Krakowskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1951 r. Pracuje w Warszawie.

JAN LENICA

grafika

Ur. w Poznaniu w 1928 r. Studiował na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Uczestniczył w I Wystawie Sztuki Nowoczesnej w Krakowie w 1948 r. Pracuje w Warszawie.

„Był sobie raz“

2. kadry z filmu kolorowego.

Realizacja i projekt: J. Lenica, W. Borowczyk.

muzyka A. Markowski.

„Rysunek“ J. Lenica.

40 x 30, tusz na papierze.

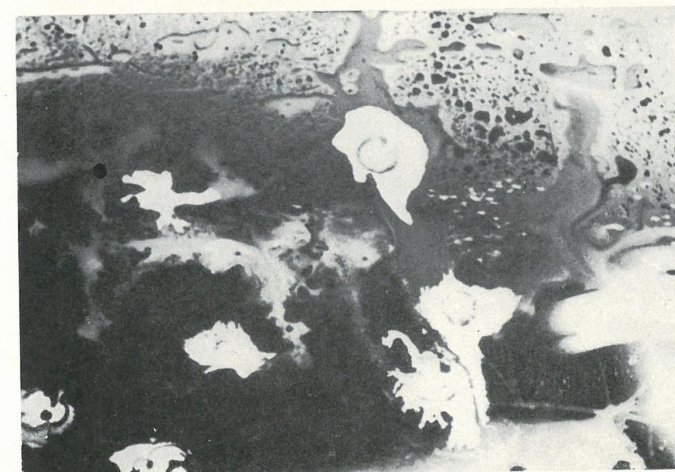
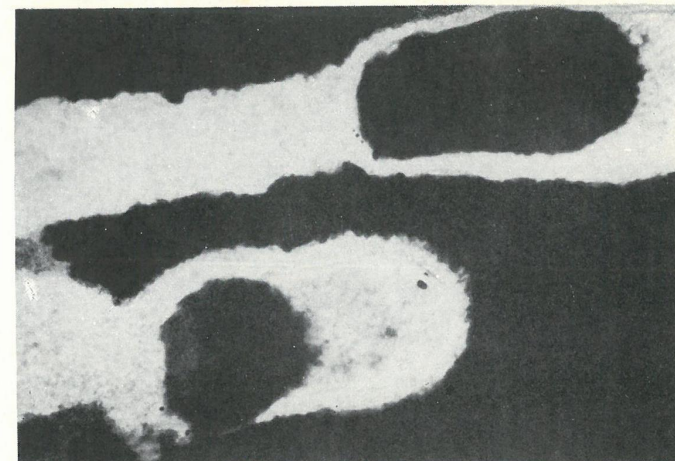
ANTONI NURZYŃSKI
operator filmowy

Ur. w Skierniewicach w 1935 r. Studia ukończył w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej w 1957 r. Współtwórca filmu abstrakcyjnego w Polsce. Pracuje w Łodzi.

MIECZYŚLAW WAŚKOWSKI
reżyser filmowy

Ur. w Kiedrynie w 1930 r. Studia ukończył w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej w 1957 r. Współtwórca filmu abstrakcyjnego w Polsce. Pracuje w Łodzi.

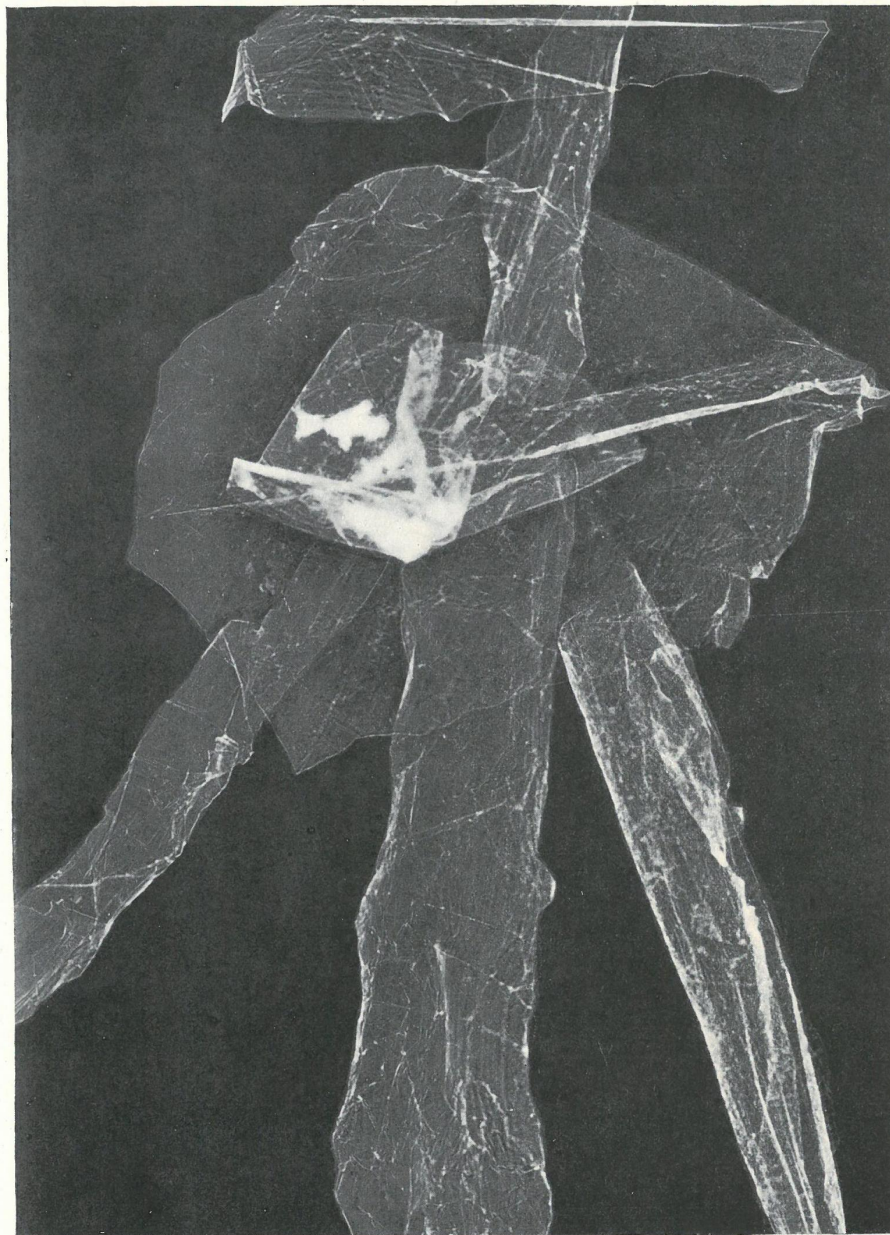
„Somnambulicy“
3. kadry z filmu kolorowego
projekt i realizacja: M. Waśkowski i A. Nurzyński.

MAREK PIASECKI
fotografika

Ur. w Warszawie w 1935 r. Studia na Wydziale Historii Sztuki Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie w latach 1955—57. Pracuje w Krakowie.

Fotogram abstrakcyjny

MALARSTWO

MARIAN BOGUSZ — Warszawa

1. Kompozycja I	olej	120 x 87
2. Groty pustyni	olej	120 x 100
3. Kompozycja III	olej	100 x 119
4. Kompozycja IV	olej	98 x 70
5. Kompozycja V	olej	70 x 100

URSZULA BROLL — Katowice

6. Pejzaż I	olej	120 x 95
7. Pejzaż II	olej	60 x 85
8. Pejzaż III	olej	100 x 70

JANINA BROSZ-WŁODARSKA — Warszawa

9. Ogrodnik	olej	66 x 58
10. Kompozycja I	olej	60 x 68
11. Kompozycja II	olej	60 x 72

TADEUSZ BRZOWSKI — Zakopane

12. Struna	olej	190 x 130
13. Kęgle	olej	111 x 116
14. Oficer	olej	61 x 27

ZBIGNIEW DEUBAK — Warszawa

15. Sen	olej	100 x 122
16. Umierające konary	olej	100 x 122

STEFAN GIEROWSKI — Warszawa

17. Obraz II	olej	98 x 68
18. Obraz IX	olej	49 x 64
19. Obraz X	olej	55 x 45
20. Obraz XII	olej	100 x 85
21. Obraz XIII	olej	137 x 99

MARIA JAREMA — Kraków

22. Rytm I	tempera	109 x 75
23. Filtry XIV	temp. monot.	109 x 75
24. Filtry XV	„ „	109 x 75

25. Penetracja I	temp. monot.	73 x 97
26. Penetracja II	" "	82 x 69
TADEUSZ KANTOR — Kraków		
27. D'olorez	olej	100 x 70
28. Alalaha'	olej	100 x 70
29. Ramamaganga	olej	250 x 133
30. Pas'akas	olej	170 x 133
HELENA KOWALEWICZ-WEGNER — Łódź		
31. Słońce na fali	olej	67 x 100
32. Pejzaż morski	olej	60 x 72
JANINA KRAUPE-ŚWIDERSKA — Kraków		
33. Charaktery I	olej	100 x 70
JERZY KUJAWSKI — Paryż		
34. Kompozycja	olej	300 x 190
LECH KUNKA — Łódź		
35. Kompozycja II	olej	135 x 105
36. Kompozycja III	olej	140 x 105
BARBARA KWAŚNIEWSKA — Kraków		
37. Portret II	olej	90 x 100
JAN LEBENSTEIN — Warszawa		
38. Figura ciemna	olej	100 x 55
39. Figura na różowym tle	olej	100 x 65
40. Figura kreślona	olej	110 x 70
41. Figura w krajobrazie	olej	100 x 65
ALFRED LENICA — Warszawa		
42. Droga do wolności	olej	132 x 94
43. Obraz eklektyczny	olej	130 x 180
44. Gniazda górskich ptaków	olej	135 x 195
45. Widnokreśli	olej	135 x 90
46. Potencjał II	olej	135 x 91
MARIA EWA ŁUNKIEWICZ-ROGOYSKA — Warszawa		
47. Kompozycja	olej	93 x 74
48. Martwa natura z butelkami	olej	51 x 46
JADWIGA MAZIARSKA — Kraków		
49. Wulkan	olej	55 x 70
50. Restauracja	olej	66 x 125
51. Spięcie	olej	66 x 90
52. Niezniszczalne treści	olej	115 x 98

ADAM MARCZYŃSKI — Kraków		
53. W przestrzeni	olej	110 x 146
54. Wyrastające	olej	80 x 110
55. Kontrasty	olej	75 x 106
56. Świt	olej	90 x 140
57. Na wsi	olej	55 x 113
KAZIMIERZ MIKULSKI — Kraków		
58. Ulica	olej	58 x 49
59. Kąpiel w świetle księżycy	olej	58 x 52
60. Lunapark I	olej	67 x 52
JERZY NOWOSIELSKI — Łódź		
61. Martwa natura z dzbankiem	olej	48 x 65
62. W pracowni	olej	54 x 41
63. Portret mężczyzny z pejzażem	olej	80 x 120
64. Studium portretowe I	olej	54 x 45
65. Studium portretowe II	olej	54 x 45
KAZIMIERZ OSTROWSKI — Gdynia		
66. Kompozycja	olej	60 x 85
ROMAN OWIDZKI — Warszawa		
67. Kompozycja I	tech. miesz.	46 x 68
68. Kompozycja II	tech. miesz.	46 x 41
69. Kompozycja III	tech. miesz.	26 x 42
70. Kompozycja IV	tech. miesz.	26 x 34
71. Kompozycja V	tech. miesz.	41 x 30
72. Kompozycja VI	tech. miesz.	34 x 27
KAROL PUSTELNIK — Kraków		
73. Kompozycja	olej	75 x 115
74. Kompozycja na temat stylu łowickiego	olej	81 x 135
TERESA RUDOWICZ — Kraków		
75. Napięcie	olej	125 x 100
76. Spięcia	olej	160 x 110
ERNA ROZENSTEIN — Warszawa		
77. Pejzaż	olej	120 x 86
78. Rośnie	olej	48 x 64
79. Dzieciom węgierskim	olej	55 x 41
80. Samolot	olej	60 x 80
ZDZISŁAW SALABURSKI — Warszawa		
81. Kompozycja II	olej	90 x 95
82. Kompozycja III	olej	80 x 60

KAJETAN SOSNOWSKI — Warszawa

83. Wielkie światła	olej	99 x 55
84. Trzy razy lato	olej	17,5 x 35,5
85. Światło wieczorne	olej	26,5 x 14,5

ZDZISŁAW STANEK — Katowice

86. Kompozycja I	olej	59 x 48
87. Kompozycja II	olej	57 x 47
88. Kompozycja III	olej	170 x 47
89. Światła	olej	56 x 44
90. Światła i cienie	olej	46 x 36

HENRYK STAŻEWSKI — Warszawa

91. Kompozycja I	olej	81 x 100
92. Kompozycja II	olej	81 x 100
93. Kompozycja III	olej	100 x 80
94. Kompozycja IV	olej	98 x 75
95. Kompozycja V	olej	155 x 245

JONASZ STERN — Kraków

96. Rytm wstępujące	olej	100 x 70
97. Układ przestrzenny	olej	100 x 75
98. Kompozycja żółta	olej	80 x 100
99. Czerwona kompozycja	olej	100 x 80
100. Kompozycja	olej	68 x 98

BOGUSŁAW SZWACZ — Warszawa

101. Zwierciadło kaliny	olej	150 x 220
102. Serpentyny	olej	187 x 121
103. Wspomnienie	olej	110 x 130
104. Świt	tech. miesz.	70 x 140
105. Sen	olej	185 x 245

TADEUSZ ŚLIMAKOWSKI — Katowice

106. Kompozycja I	olej	61 x 50
107. Kompozycja II	olej	73 x 60
108. Kompozycja III	olej	160 x 80

JAN TARASIN — Kraków

109. Wnętrze I	olej	100 x 70
110. Wnętrze II	olej	100 x 140
111. Wnętrze III	olej	100 x 70

JERZY TCHÓRZEWSKI — Warszawa

112. Rozkwit	olej	185 x 135
113. Światło	olej	135 x 95
114. Atak formy	olej	135 x 195
115. Kompozycja	olej	195 x 135
116. Zmagania	olej	95 x 135

TERESA TYSZKIEWICZ — Łódź

117. Formy zrodzone	olej	100 x 71
118. Krystalizacja	olej	59 x 72

BOHDAN URBANOWICZ — Warszawa

119. Kompozycja	tempera	60 x 50
120. Kamienie	olej	120 x 165

MARIAN WARZECHA — Kraków

121. ...stało się	olej	135 x 110
122. to już koniec	olej	125 x 140
123. oo, teraz...	olej	110 x 100

STEFAN WEGNER — Łódź

124. Na plaży I	olej	60 x 75
125. Na plaży II	olej	60 x 75
126. Jezioro	olej	50 x 60

MAREK WŁODARSKI — Warszawa

127. Tęsknota	olej	78 x 83
128. Sąd nieostateczny I	olej	78 x 83
129. Sąd nieostateczny II	olej	139 x 116
130. Ściana	olej	93 x 72
131. Sygnały	olej	100 x 79

KAZIMIERZ WOJTANOWICZ — Kraków

132. Z cyklu „Uroczyska”	olej	71 x 104
--------------------------	------	----------

R Z E Ź B A

JULIAN BOSS-GOSŁAWSKI — Poznań

1. Ekshumowany	drzewo	wys. 1,57 cm.
2. Metal	metal	wys. 300 cm.

JERZY JARNUSZKIEWICZ — Warszawa

3. Grupa tragiczna (Marcinelle)	gips patyn.	wys. 170 cm.
---------------------------------	-------------	--------------

STANISŁAW LISOWSKI — Warszawa

Ur. w Mielszynie w 1918 r. Ukończył Warszawską Akademię Sztuk Plastycznych w roku 1951. Pracuje w Warszawie.

4. Mówca	żelazo	wys. 200 cm.
----------	--------	--------------

TADEUSZ ŁODZIANA — Warszawa

5. Kompozycja	żeliwo	wys. 40 cm.
6. Kompozycja	asfalt	wys. 80 cm.

TADEUSZ SIEKLUCKI — Warszawa

7. Drajek	gips	wys. 550 cm.
-----------	------	--------------

ALINA SZAPOCZNIKOW — Warszawa

8. Ciało	asfalt	wys. 60 cm.
9. Monstrum	żel. spawane, opitki	wys. 120 cm.
10. Maszyna-zwierze	żelazo, opitki	wys. 80 cm.

ALINA ŚLESIŃSKA — Warszawa

11. Rybak	gips	wys. 170 cm.
12. Notre Dame	gips	wys. 175 cm.

TADEUSZ ŚLIMAKOWSKI — Poznań

13. Kompozycja I	metal	wys. 50 cm.
14. Kompozycja II	gips	wys. 53 cm.
15. Kompozycja III	metal kolor.	wys. 18 cm.
16. Kompozycja IV	metal kolor.	wys. 28 cm.
17. Kompozycja V	metal	wys. 50 cm.

MARIA TATARCZUCH — Warszawa

18. Kompozycja	gips	wys. 50 cm.

MAGDALENA WIĘCEK — Warszawa

19. Protest	żeliwo	wys. 200 cm.
20. Kompozycja	żeliwo	wys. 100 cm.

BARBARA ZBROŻYNA — Warszawa

21. Oczekiwanie	gips	wys. 150 cm.
22. Kompozycja	gips	

FOTOGRAFIKA

ANDRZEJ PAWŁOWSKI — Kraków

1. Kineformy
2. Fotografmy abstrakcyjne

MAREK E. PIASECKI — Kraków

3. Kompozycje

FILMY

1. „Był sobie raz”

J. Lenica i W. Borowczyk — realizacja i projekt

A. Markowski — muzyka

J. Lenica — rysunki

2. „Somnambulicy”

M. Wańkowski i A. Nurzyński — projekt i realizacja

STUDIUM PRZESTRZENI — PŁYTA PILŚNIOWA — WYKONANE NA MIEJSCU EKSPOZYCJI

WOJCIECH FANGOR — Warszawa (*malarstwo — grafika*)

Ur. w Warszawie w 1922 r. Studia ukończył w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych w 1946 r. Wykłada na Wydziale Malarstwa w Warszawskiej Akademii Sztuk Plastycznych.

OSKAR HANSEN — Warszawa (*architektura*)

Ur. w Helsinkach w 1922 r. W roku 1949 Szkoła CJAM w Londynie. W latach 1948—50 pobyt w Paryżu na stypendium i studia w pracowni Pierre Jeannete'a i Fernanda Léger'a. Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej ukończył w 1951 r. Wykłada w Akademii Sztuk Plastycznych.

STANISŁAW ZAMECZNIK — Warszawa (*grafika — architektura*)

Ur. w Warszawie w 1909 r. Studia w Państwowej Szkole Sztuk Zdobniczych w Poznaniu i na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Pracuje w Warszawie.

